

Photographer: Rithirong Chanthongsuk

Lecture
WILDING LANDSCAPE

22 January 2025

WILDING LANDSCAPE

วันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2568 ณ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้เข้าร่วมเสวนา: คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร (ไอบ้านสตูดิโอ)

ภาพบรรยากาศการเสวนาเรื่อง WILDING LANDSCAPE
ณ ห้องสมุดคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Wilding Landscape

ในศตวรรษที่ 21 การพัฒนาเมืองและกิจกรรมทางเศรษฐกิจของมนุษย์ได้ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง ทำให้แนวคิด Wilding Landscape ได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากเป็นแนวทางที่ช่วยฟื้นคืนธรรมชาติและสร้างสมดุลระหว่างมนุษย์กับระบบนิเวศ อย่างไรก็ตาม แนวคิดนี้ไม่ได้เป็นเพียงกระแสที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ แต่เป็นประเด็นสำคัญที่ต้องได้รับการพัฒนาให้เหมาะสมกับบริบทของแต่ละพื้นที่ เพื่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์และธรรมชาติอย่างยั่งยืน Wilding Landscape ไม่ใช่เพียงแค่การฟื้นฟูธรรมชาติในเชิงกายภาพ เช่น การเพิ่มความหลากหลายทางชีวภาพหรือการลดปริมาณคาร์บอนในอากาศ แต่ยังหมายถึงการฟื้นคืนความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติด้วย ความสัมพันธ์นี้สามารถสะท้อนผ่านประสบการณ์และความทรงจำของแต่ละบุคคล เช่น ในอดีต เด็กที่เติบโตในชุมชนชนบทคุ้นเคย

กับการเล่นน้ำในลำเหมือง การป็นต้นไม้ และการใช้ชีวิตร่วมกับสัตว์ป่า ซึ่งปัจจุบันพื้นที่ธรรมชาติเหล่านี้ลดลงอย่างมาก ทำให้คนรุ่นใหม่มีโอกาสสัมผัสธรรมชาติน้อยลง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อวิถีคิดและพฤติกรรมด้านสิ่งแวดล้อมในระยะยาว รวมถึงการพัฒนาเมืองและการขยายตัวของภาคเกษตรกรรมยังส่งผลให้พื้นที่ธรรมชาติถูกแทนที่ด้วยสิ่งก่อสร้างและพื้นที่เพาะปลูกเชิงเดี่ยว จากข้อมูลปัจจุบัน พบว่า 70% ของพื้นที่ดินที่มนุษย์อาศัยอยู่ถูกใช้สำหรับการเกษตรและปศุสัตว์ ส่งผลให้พื้นที่ป่าธรรมชาติที่ไม่ได้รับการอนุรักษ์ลดลงอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งการใช้สารเคมีทางการเกษตรยังส่งผลกระทบต่อคุณภาพของน้ำและดิน ทำให้แหล่งน้ำที่เคยเป็นพื้นที่เล่นของเด็ก ๆ ไม่ปลอดภัยอีกต่อไป การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เกิดขึ้นอย่างช้า ๆ จนหลายคนไม่ทันสังเกตถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของมนุษย์เอง

E.O. Wilson นักชีววิทยาและนักนิเวศวิทยาคนสำคัญ ได้เสนอแนวคิด "Half-Earth" ซึ่งระบุว่าเราควรสงวนพื้นที่ 50% ของผิวโลกและมหาสมุทรให้กับสิ่งมีชีวิตอื่น เพื่อป้องกันการสูญพันธุ์ครั้งใหญ่ของโลกในยุคปัจจุบัน โครงการ The Half-Earth Project ได้พัฒนาแผนที่ฐานข้อมูลระดับโลกเพื่อระบุพื้นที่ที่ควรได้รับการอนุรักษ์เพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม การขยายพื้นที่อนุรักษ์ในประเทศต่าง ๆ รวมถึงประเทศไทย เป็นเรื่องที่ทำนาย เนื่องจากต้องเผชิญกับข้อจำกัดทางสังคมและเศรษฐกิจ ปัจจุบันประเทศไทยมีพื้นที่อนุรักษ์ เช่น อุทยานแห่งชาติและเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าแล้ว แต่ยังต้องการเพิ่มพื้นที่อีก 16% เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการอนุรักษ์ การอนุรักษ์ธรรมชาติไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในเขตอนุรักษ์เท่านั้น แต่ยังต้องเกิดขึ้นในเมืองและพื้นที่เกษตรกรรมด้วย พื้นที่เมืองควรมีการออกแบบที่สนับสนุนความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น การเพิ่มพื้นที่สีเขียว การฟื้นฟูแม่น้ำลำคลอง และการสร้างโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สำหรับภาคเกษตรกรรม ควรมีการนำแนวทางเกษตรกรรมเชิงนิเวศมาใช้เพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสร้างสมดุลระหว่างการผลิตอาหารกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ

Design with Nature

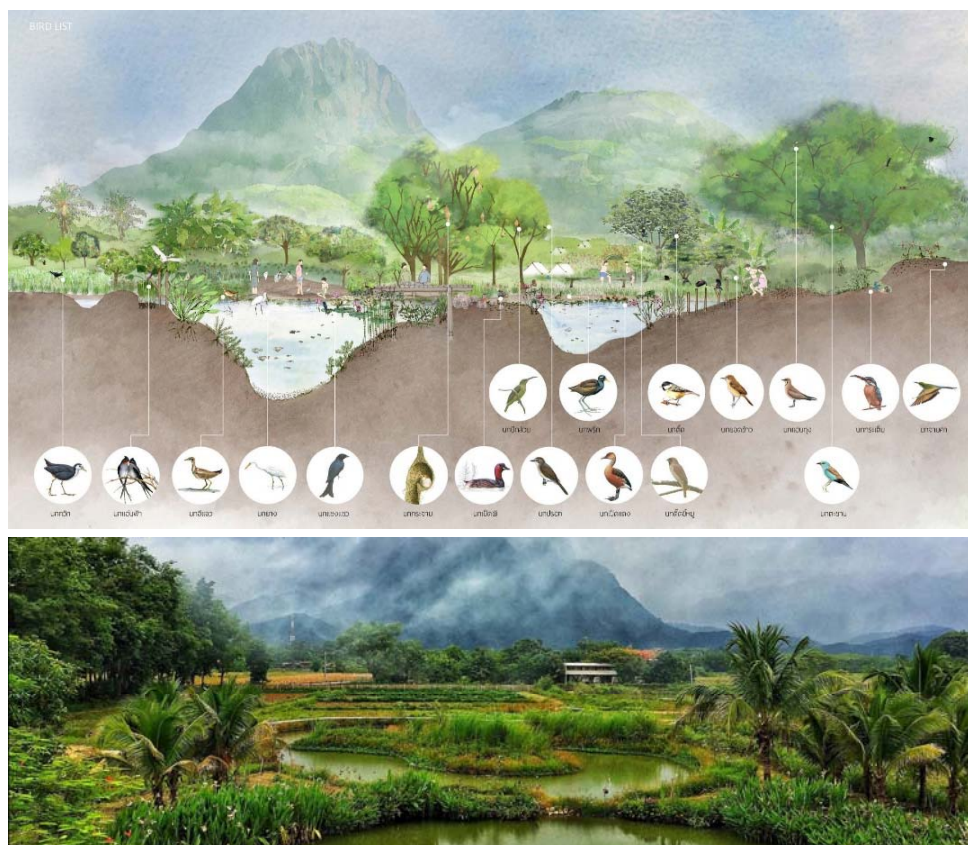
ใจบ้านสตูดิโอ สำนักงานออกแบบที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อ 15 ปีที่แล้ว โดยมีพันธกิจ (mission) ในการสร้างสภาพแวดล้อมที่มนุษย์สามารถอยู่ร่วมกับธรรมชาติได้อย่างกลมกลืน แนวคิดนี้สะท้อนผ่านการพัฒนาออฟฟิศและพื้นที่โดยรอบที่เปลี่ยนจากพื้นที่รกร้างในเขตเมืองให้กลายเป็นแหล่งอาศัยของสิ่งมีชีวิตหลากหลายสายพันธุ์ แม้ว่าพื้นที่บริษัทเริ่มต้นจะเป็นเพียงดินลูกรังทั่วไปในเมืองเชียงใหม่ แต่อาศัยการออกแบบและการปรับปรุงที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อม ทำให้สถานที่แห่งนี้กลายเป็นพื้นที่ที่เอื้อต่อการดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ แม้ในขณะที่สำนักงานมีเพียงพนักงาน 9 คน แต่จำนวนสายพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กลับมีมากกว่านั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการออกแบบพื้นที่สามารถส่งผลต่อความหลากหลายทางชีวภาพได้ หนึ่งในแนวคิดหลักที่ใจบ้าน

สตูดิโอให้ความสำคัญคือ "ความงาม" ในมุมมองของนักออกแบบ ความงามถือเป็นประตูสำคัญที่ช่วยให้ผู้คนเข้าถึงธรรมชาติได้ง่ายขึ้น และเมื่อค่อย ๆ ได้รับรู้ถึงความงามที่ไม่ได้เกิดจากการจัดการของมนุษย์ แต่เป็นความงามที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ความเข้าใจต่อสิ่งแวดล้อมก็จะค่อย ๆ เปลี่ยนไป แนวคิดนี้สะท้อนให้เห็นผ่านสวนขนาด 10 x 10 เมตรหน้าสำนักงาน ซึ่งเป็นตัวอย่างของการสร้างพื้นที่สีเขียวขนาดเล็กที่สามารถรองรับระบบนิเวศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตที่เข้ามาใช้พื้นที่ พบว่ามีแมลงที่สามารถถ่ายภาพได้ถึง 48 ชนิด ซึ่งบางชนิดเป็นสายพันธุ์หายาก และมีนก 36 ชนิด ส่วนใหญ่เป็นนกที่อาศัยอยู่บริเวณขอบป่า ข้อมูลเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าพื้นที่ดังกล่าวสามารถให้บริการทางนิเวศ (ecosystem services) แก่สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ได้ โดยไม่เพียงแต่เป็นแหล่งที่อยู่อาศัย แต่ยังเป็นสถานที่ที่สามารถหาอาหารและหลบภัยจากเมืองที่แวดล้อมไปด้วยสิ่งก่อสร้าง การออกแบบพื้นที่สีเขียวให้มีความสำคัญกับ ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ เมื่อมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างใกล้ชิด พวกเขาจะเริ่มสังเกตและเข้าใจพฤติกรรมของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นมากขึ้น ตัวอย่างเช่น ตักแตนตำข้าวที่อาศัยอยู่ในบริเวณออฟฟิศ จากการพบเห็นเป็นประจำ ทำให้มันคุ้นชินกับคนและสามารถอยู่ร่วมกันได้โดยไม่ตื่นกลัว นี่เป็นตัวอย่างที่สะท้อนให้เห็นว่าธรรมชาติมี ชีวิต มีอัตลักษณ์ (identity) และมีวงจรชีวิตของตนเอง ซึ่งเมื่อมนุษย์ได้เรียนรู้และเข้าใจ พวกเขาจะสามารถอยู่ร่วมกับธรรมชาติได้อย่างสมดุล

ภาพบริษัทไม้สตูดิโอ และสิ่งมีชีวิตที่พบในพื้นที่
ภาพจากการบรรยายภาควิชาการเรื่อง WILDING LANDSCAPE

ภาพโครงการทุ่งน้ำนูนน้อย อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

ภาพจากการบรรยายภาคการเรื่อง WILDING LANDSCAPE

Build environments - Ecological corridor & Habitat

โครงการทุ่งน้ำนูนน้อย ในอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ เป็นการออกแบบพื้นที่ให้กลายเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของพืชและสัตว์พื้นเมือง ผ่านการปรับภูมิทัศน์โดยใช้พลังของธรรมชาติเอง โดยมีแนวคิดพื้นฐานของ Wilding Landscape คือ การพิจารณาว่าพื้นที่ที่มนุษย์สร้างขึ้น (Build Environments) ไม่ได้เป็นเพียงพื้นที่สำหรับมนุษย์เท่านั้น แต่สามารถเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์และพืช (Habitat) และเป็นเส้นทางเคลื่อนที่ของสัตว์ป่า (Ecological Corridor) เนื่องจากพื้นที่เกษตรกรรมเดิมได้รับการออกแบบใหม่ให้สามารถเชื่อมโยงระบบนิเวศระหว่างแม่น้ำปิงกับดอยสุเทพ ซึ่งช่วยฟื้นฟูความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศให้กลับคืนมา โครงการนี้เริ่มต้นจากแนวคิดของคุณวันชัยและคุณสรณรัชฎ์ กาญจนะพานิช เจ้าของพื้นที่ที่ต้องการเปลี่ยนนาเก่าให้กลายเป็นแหล่งอนุรักษ์สัตว์และพืชพื้นเมือง ทีมออกแบบใช้แนวคิด การออกแบบร่วมกับธรรมชาติ โดยอาศัยโครงสร้างของพื้นที่ เช่น ที่ลุ่มน้ำท่วมถึง (Floodplain) และ แรงโน้มถ่วงของน้ำ (Gravity Flow) เพื่อสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อการฟื้นตัวของพืชและสัตว์ และหนึ่งในกลยุทธ์สำคัญของโครงการคือการออกแบบพื้นที่ให้เกิดระบบพื้นที่ชุ่มน้ำ (Wetland) ซึ่งสามารถกักเก็บน้ำและฟื้นฟูดินได้โดยไม่ต้องใช้เครื่องมือทางกลไก ระบบนี้ช่วยบำบัดน้ำจากคลองชลประทาน ทำให้

น้ำค่อย ๆ ไสขึ้นเมื่อไหลผ่านพื้นที่ และสุดท้ายไหลเข้าสู่บ่อธรรมชาติหน้าบ้านที่ใช้เป็นแหล่งน้ำ
บริสุทธิ์ ระบบนี้ยังช่วยเพิ่มความหลากหลายทางชีวภาพ โดยให้พืชพื้นเมืองเติบโตเองจากเมล็ด
พืชที่อยู่ในดิน (Seed Bank) และเปิดโอกาสให้สัตว์ป่า เช่น นกอพยพ เป็ดแดง ปลา กัดปลา และ
นาก กลับมาสู่พื้นที่ โครงการได้สะท้อนให้เห็นว่า ภูมิสถาปัตยกรรมไม่จำเป็นต้องควบคุม
ธรรมชาติ แต่สามารถออกแบบให้ธรรมชาติฟื้นตัวได้เอง โดยอาศัยพลังของระบบนิเวศ ที่ม
ออกแบบมีบทบาทเป็นผู้เชื่อมโยงความต้องการของมนุษย์เข้ากับระบบธรรมชาติ โดยใช้วิธีที่ไม่
รบกวนสมดุลของสิ่งแวดล้อม หากแนวคิดนี้ถูกนำไปใช้ในระดับที่กว้างขึ้น เช่น การจัดสรรพื้นที่
เกษตรกรรมบางส่วนให้เป็น จุดพักพิงของสัตว์ป่า และ เส้นทางเชื่อมต่อทางนิเวศ (Ecological
Corridors) ก็จะช่วยให้การฟื้นฟูธรรมชาติสามารถขยายผลในระดับมหภาค ซึ่งจะเป็นก้าวสำคัญ
ของการสร้างเมืองและพื้นที่ชนบทที่อยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างยั่งยืน

Tamed by design - Wild by nature

นักออกแบบถูกปลูกฝังให้เชื่อว่าทุกองค์ประกอบสามารถถูกกำหนด ควบคุม และจัดการ
ได้ ตั้งแต่ระดับบ้านเรือนจนถึงระดับเมือง งานออกแบบสามารถกำหนดทิศทางพฤติกรรมของ
ผู้คนและสร้างสภาพแวดล้อมที่สอดคล้องกับการใช้ชีวิตของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ธรรมชาติ
ทำงานผ่านระบบที่ซับซ้อนและดำรงอยู่ได้โดยอิสระ ซึ่งมักอยู่นอกเหนือการควบคุมของมนุษย์
ธรรมชาติเป็นเครือข่ายที่เชื่อมโยงกันภายในระบบนิเวศ ทำงานร่วมกันเป็นชุมชน และมีพลวัตที่ไม่
สามารถคาดการณ์ได้อย่างสมบูรณ์ ภายในบริบทของเมือง การปล่อยให้ธรรมชาติเติบโตอย่าง
อิสระโดยสมบูรณ์อาจไม่สอดคล้องกับความปลอดภัยและคุณภาพชีวิตของมนุษย์ ดังนั้น คำถาม
สำคัญคือ เราจะหาจุดสมดุลระหว่างพื้นที่ที่ถูกออกแบบอย่างเป็นระบบและพื้นที่ที่ถูกปล่อยให้
เป็นธรรมชาติได้อย่างไร หนึ่งในแนวทางที่สามารถช่วยสร้างสมดุลระหว่างสองขั้วนี้ คือการใช้
"ความงาม" เป็นตัวกลางในการเชื่อมโยง การออกแบบที่ให้พื้นที่ธรรมชาติเติบโตไปตามธรรมชาติ
ในบางส่วน ควบคู่ไปกับการกำหนดองค์ประกอบเชิงโครงสร้าง เช่น เส้นทางสัญจรที่ถูกกำหนดให้
สอดคล้องกับฤดูกาล การใช้พืชพรรณที่สามารถเจริญเติบโตได้โดยไม่ต้องการดูแลมากนัก
และการสร้างพื้นที่ที่ช่วยให้มนุษย์สามารถสัมผัสธรรมชาติได้โดยตรง ล้วนเป็นกลยุทธ์ที่สามารถ
นำมาใช้เพื่อให้ธรรมชาติและเมืองสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสมดุล

Nirundorn Rewilding Sanctuary เป็นตัวอย่างของโครงการที่มุ่งเน้นการฟื้นฟูพื้นที่
เกษตรซึ่งถูกปล่อยทิ้งไว้นานจนพืชพรรณธรรมชาติเริ่มเข้าครอบคลุมน พื้นที่เหล่านี้สามารถถูก
ออกแบบใหม่ให้เป็นระบบนิเวศที่ตอบสนองต่อทั้งธรรมชาติและมนุษย์ ตัวอย่างเช่น พื้นที่ลุ่มต่ำซึ่ง
ไม่เหมาะกับการปลูกข้าวสามารถถูกดัดแปลงให้เป็นบ่อกรองสารเคมีจากแปลงเกษตรด้านบน ใน
ขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำและนก ซึ่งเป็นแนวทางที่ช่วยเสริมสร้างระบบ

ลักษณะนี้คือพื้นที่ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ การฟื้นฟูธรรมชาติ และการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งช่วยให้เจ้าของบ้านสามารถใช้ชีวิตและเรียนรู้จากธรรมชาติไปพร้อมกัน

ภาพโครงการ Tammada Garden

ภาพจากการบรรยายภาควิชาการเรื่อง WILDING LANDSCAPE

ภาพการเปลี่ยนแปลงโครงการคลองแม่ข่ายตั้งแต่ปี 1998 - 2022

ภาพจากการบรรยายภาควิชาการเรื่อง WILDING LANDSCAPE

การฟื้นคืนโครงข่ายระบบนิเวศในเมืองเชียงใหม่เป็นกรณีศึกษาที่สำคัญ ซึ่งมีทั้งความสำเร็จและความท้าทายในการพัฒนาโครงการนี้ โดยเฉพาะในการฟื้นฟูคลองและชุมชนที่เชื่อมโยงกับระบบน้ำในเมืองเชียงใหม่ ในอดีต เมืองเชียงใหม่เคยหลีกเลี่ยงน้ำท่วมได้ด้วยระบบคลองและคูเมือง แต่ในปัจจุบัน คลองเหล่านี้ถูกถมและเปลี่ยนแปลงไปเป็นพื้นที่ที่ไม่สามารถรองรับน้ำได้ดีเท่าที่เคยเป็นมาก่อน ในปี 1998 นักศึกษาจากสาขาสถาปัตยกรรมศาสตร์และสถาปนิกที่มีความสนใจในการออกแบบพื้นที่อยู่อาศัยได้ลงพื้นที่เพื่อศึกษาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนที่อยู่ริมคลอง ซึ่งพบว่าในบางพื้นที่มีความหนาแน่นและการอาศัยอยู่ไม่มั่นคง และยังพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนและคลองเป็นสิ่งที่ซับซ้อน เพราะในอดีตประชาชนที่อาศัยริมคลอง

มักถูกกล่าวหาว่าเป็นต้นเหตุของการเกิดน้ำเสีย แต่ความจริงคือน้ำเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทั้งเมือง โครงการฟื้นฟูคลองแม่ข่าเกิดขึ้นหลังจากความร่วมมือกับเครือข่าย NGO โดยมีการออกแบบพื้นที่คลองใหม่โดยไม่ใช้คอนกรีตทั้งหมด แต่ใช้บล็อกที่ช่วยให้ต้นไม้สามารถเติบโตได้ การปรับปรุงในครั้งนี้ไม่ได้ประสบความสำเร็จในทุกด้าน แต่ก็ยังถือว่าเป็นความพยายามที่สำคัญ โดยเฉพาะในด้านการสร้างสรรค์พื้นที่ริมคลองให้มีการปลูกพืชธรรมชาติและปรับปรุงสภาพแวดล้อมในพื้นที่นั้น ๆ ในช่วงแรกหลังจากการฟื้นฟูเสร็จสิ้น พื้นที่ริมคลองมีความสวยงามและสะท้อนถึงวิถีชีวิตของผู้คนริมคลองได้ดี แต่เมื่อพื้นที่นี้เริ่มได้รับความสนใจจากการท่องเที่ยวและมีการจัดการดูแลจากบริษัทรับเหมาปลูกต้นไม้ จึงทำให้ภูมิทัศน์ที่เกิดขึ้นไม่สะท้อนวิถีชีวิตและจิตวิญญาณของผู้คนในชุมชนได้อีกต่อไป

ภาพภูมิทัศน์ริมน้ำและความเชื่อมโยงของลูกค้ากับระบบนิเวศท้องถิ่น

ภาพจากการบรรยายภาคการเรื่อง WILDING LANDSCAPE

Control - Connect

มุมมองที่เกี่ยวกับการควบคุม และการเชื่อมต่อในการออกแบบพื้นที่ สะท้อนถึงการเข้าใจลึกซึ้งถึงความสัมพันธ์ระหว่างคนและธรรมชาติ ซึ่งสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่มีความหมายระหว่างพื้นที่กับผู้คนที่ใช้งาน การออกแบบที่มุ่งเน้นการควบคุมโดยการวางแผนและกำหนดเส้นทางหรือรูปแบบต่าง ๆ อาจทำให้เราไม่สามารถเชื่อมโยงกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้อย่างแท้จริง แต่การออกแบบที่มุ่งเน้นการเชื่อมโยง (Connect) ผู้คนกับพื้นที่ทำให้เราได้เข้าใจลึกซึ้งถึงสภาพแวดล้อมและชีวิตของผู้คนในพื้นที่นั้น ๆ ตัวอย่างจากการออกแบบบ้านริมแม่น้ำนครนายก ได้แสดงให้เห็นถึงวิธีการที่ออกแบบสามารถเชื่อมโยงกับธรรมชาติได้ การที่ออกแบบบ้านหลังนี้ไม่ได้เพียงแค่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำ แต่ยังพยายามที่จะทำความเข้าใจและเชื่อมโยงกับลักษณะของแม่น้ำ เช่น การสำรวจตะกอนน้ำและทิศทางของน้ำ โดยการเข้าถึงธรรมชาติในลักษณะนี้ช่วย

สร้างความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับพื้นที่ และส่งผลต่อการออกแบบที่สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อม การที่เจ้าของบ้านได้ไปแคมป์ปิ้งและถ่ายรูปนกแล้วก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการที่ผู้คนได้มีประสบการณ์กับธรรมชาติซึ่งส่งผลต่อการออกแบบบ้าน เพราะการวางแผนบ้านต้องคำนึงถึงพื้นที่ buffer สำหรับนกและไม่รบกวนวิถีชีวิตของมัน นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการออกแบบพื้นที่ที่ไม่ใช่แค่การควบคุม แต่มุ่งเน้นที่การเชื่อมโยงกับธรรมชาติและความรู้สึกของผู้คนที่อยู่ในพื้นที่นั้น ๆ

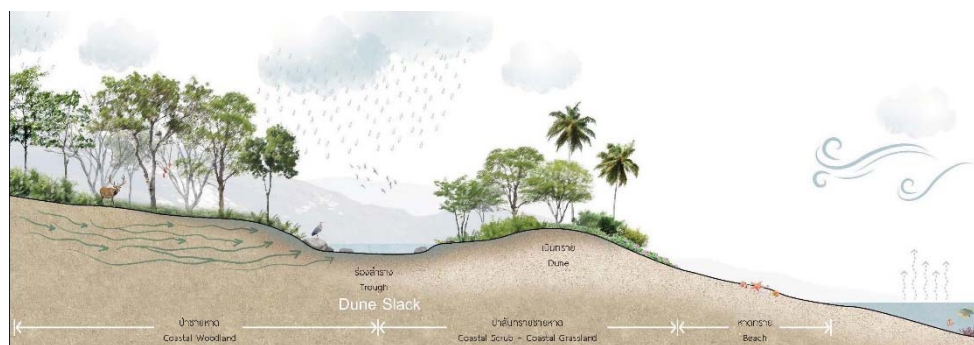
Human Time's scale - Nature Time's scale

การมองเรื่อง มิติของเวลา ในงานออกแบบและการจัดการพื้นที่นั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเมื่อเราพิจารณาความแตกต่างระหว่างเวลาในมุมมองของมนุษย์กับเวลาในมุมมองของธรรมชาติ มนุษย์มักมองเวลาเป็นสิ่งที่สามารถกำหนดได้ชัดเจนด้วยตารางเวลาและระยะเวลาที่จำกัด ในขณะที่ธรรมชาติมีเวลาที่ทอดยาวและเป็นวงกลม ซึ่งไม่สามารถถูกกำหนดตามขั้นตอนแบบเดียวกับในโลกมนุษย์ ตัวอย่างจากโครงการปราณบุรี ในปี 2021 แสดงให้เห็นถึงวิธีการปรับที่ดินและการฟื้นฟูระบบนิเวศที่ยึดหลักธรรมชาติ โดยไม่พยายามเร่งรัดหรือปรับเปลี่ยนตามความต้องการของมนุษย์ทันที แต่ปล่อยให้ธรรมชาติเข้าฟื้นฟูพื้นที่ตามเวลาของมันเอง พื้นที่นี้เคยเป็นส่วนหนึ่งของระบบนิเวศป่าสนทรายชายหาด ซึ่งมีลักษณะเป็นดินทรายและน้ำจากเทือกเขาตะนาวศรีที่ไหลลงมา ทำให้พื้นที่นี้จะตลอดเวลา หากเราปรับเปลี่ยนพื้นที่เป็นรีสอร์ทหรือโรงแรม อาจทำให้ระบบนิเวศนี้ถูกทำลายไป การเลือกที่จะรักษาพื้นที่ โดยการปรับพื้นที่ให้เข้ากับธรรมชาติ และปล่อยให้ธรรมชาติทำงานของมันเอง กลับเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดในการรักษาระบบนิเวศ ช่วยให้ชีวิตในพื้นที่นี้กลับมาฟื้นฟูอย่างยั่งยืน เช่น การเห็นแมงมุม ปู แมงปอ และนกต่าง ๆ ที่กลับเข้ามาอยู่อาศัยในพื้นที่นั้น โดยที่มนุษย์สามารถอยู่ร่วมกับธรรมชาติได้โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศตามความต้องการระยะสั้น สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่า เวลาในธรรมชาติ เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยระยะเวลายาวนานในการฟื้นฟูและรักษาความสมดุล ซึ่งไม่สามารถเร่งรัดให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทันทีได้ ต้องปล่อยให้ธรรมชาติฟื้นฟูตัวเองตามวงจรของมันอย่างเต็มที่ การออกแบบที่ตอบรับกับเวลาของธรรมชาติ จึงเป็นการรักษาความยั่งยืนและสมดุลระหว่างมนุษย์และธรรมชาติอย่างแท้จริง

ภาพการเปลี่ยนแปลงโครงการปรามบุรีในช่วงปี 2021 และปี 2022

ภาพจากการบรรยายภาคการเรื่อง WILDING LANDSCAPE

ภาพระบบนิเวศป่าชายหาด

ภาพจากการบรรยายภาคการเรื่อง WILDING LANDSCAPE

Beautification - Ephemeral Beauty

มุมมองเกี่ยวกับความสวย ที่กล่าวถึงในที่นี้แสดงถึงการมองความงามในธรรมชาติที่มีความเปราะบางและไม่คงอยู่ตลอดไป ซึ่งต่างจากความงามที่เกิดจากการควบคุมและออกแบบโดยมนุษย์ที่พยายามสร้างความสมบูรณ์แบบ ความสวยในธรรมชาตินั้นเกิดขึ้นจากการทำหน้าที่ของมันเองโดยไม่จำเป็นต้องได้รับการดูแลหรือปรับแต่งมาก สิ่งนี้สะท้อนถึงความงามที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติและเป็นส่วนหนึ่งของวงจรชีวิตของมัน ซึ่งมีการเกิดขึ้นและหายไปตามกาลเวลา มันไม่สามารถคงที่หรือสมบูรณ์แบบตลอดไป แต่กลับเป็นความงามที่มีความหมายและคุณค่าในตัวเองอย่างแท้จริง ตัวอย่างเช่นในพื้นที่ต่าง ๆ เช่น ห้วยหินและปรามบุรี ซึ่งการเจริญเติบโตของพืชและระบบนิเวศในพื้นที่นั้นได้ผ่านการพิสูจน์และพัฒนาโดยไม่ต้องมีการแทรกแซงจากมนุษย์มากนัก ระบบนิเวศที่สามารถเติบโตได้เองโดยไม่มีการดูแลจากภายนอกแสดงถึงความงามที่ธรรมชาติสร้างขึ้นตามวัฏจักรของมันเอง พื้นที่เหล่านี้ไม่จำเป็นต้องถูกควบคุมหรือปรับแต่งให้มีลักษณะเหมือนกับสิ่งที่มนุษย์มองว่าเป็นความสวยงามแบบมาตรฐาน เช่น การสร้างบ้านในรูปแบบที่ยกใต้ถุนหรือการถมดินเพื่อสร้างสิ่งปลูกสร้าง การยอมรับความงามที่เกิดจากธรรมชาติในรูปแบบที่

เปลี่ยนแปลงและไม่คงที่นี้สะท้อนถึงการมองสิ่งต่าง ๆ ในมุมมองที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เช่น การเลือกปลูกหญ้าพื้นถิ่นแทนวัชพืช หรือการออกแบบพื้นที่ที่ให้ความสำคัญกับการเติบโตและการตายของพืชในฤดูกาลต่าง ๆ ซึ่งแสดงถึงความงามที่ไม่สามารถซื้อหรือหามาได้จากร้านค้า แต่มาจากการเชื่อมโยงกับชีวิตในธรรมชาติ

ภาพสวนแม่ทออร์แกนิก (Maetha Organic)

ภาพจากการบรรยายภาคการเรื่อง WILDING LANDSCAPE

Seeing - Being & Living

เรื่องของการมองและการมีชีวิต สะท้อนถึงความสำคัญของการมองเห็นไม่เพียงแค่ว่าจากสายตา แต่ยังรวมถึงการเชื่อมโยงและมีชีวิตอยู่ร่วมกับสิ่งรอบตัว การออกแบบไม่จำเป็นต้องมองเฉพาะแค่ภาพมุมมองที่มาจากวิหูลหรือการแสดงออกผ่านภาพ perspective เท่านั้น แต่ควรให้ความสำคัญกับการดำรงชีวิตในพื้นที่และวิถีชีวิตของผู้คนที่เชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อม ตัวอย่างจากสวนของพี่ไ้ แม่ทออร์แกนิกที่ไม่ได้ถูกดีไซน์ในแง่ของการออกแบบแบบเป็นทางการ แต่ถูกสร้างขึ้นจากวิถีชีวิตประจำวันและการเชื่อมโยงกับธรรมชาติ แสดงให้เห็นว่า การออกแบบสามารถเกิดขึ้นได้จากการดำรงชีวิตอย่างเรียบง่ายและสัมพันธ์กับธรรมชาติที่อยู่รอบตัว การใช้พื้นที่ การเก็บเมล็ดพันธุ์จากธรรมชาติ และการตัดวัชพืชในสวน ไม่ใช่แค่การออกแบบเพื่อความสวยงาม แต่เป็นการดำรงชีวิตที่มีความหมายในตัวเอง การเห็นในแง่นี้ไม่ใช่แค่การมองผ่านสายตา แต่คือการรับรู้ด้วยทุกประสาทสัมผัสและการเข้าใจความหมายที่มีต่อสิ่งรอบตัว การเชื่อมโยงกับพื้นที่ ธรรมชาติและวัฒนธรรม เช่น การทำงานในชุมชนและการเชื่อมโยงกับวิถีชีวิตที่สืบทอดต่อกัน มีผลต่อการออกแบบที่ไม่ใช่แค่รูปลักษณะภายนอก แต่เป็นการอยู่ร่วมกับธรรมชาติและเชื่อมโยงกับความเชื่อและกิจกรรมในชุมชนตัวอย่างจากงานที่ทำในเวิร์คช็อปที่เชียงใหม่ก็ดี การออกแบบดอกไม้ที่มาจากสวนของเราเองเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับธรรมชาติ เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าเราสามารถสร้างการเชื่อมโยงและการออกแบบที่เกิดจากวิถีชีวิตและความเข้าใจในสิ่งรอบตัว ซึ่งไม่ใช่แค่การเห็นด้วยสายตาเท่านั้น แต่เป็นการ "อยู่" และ "มีชีวิต" กับสิ่งที่เราออกแบบและใช้ชีวิตในพื้นที่นั้น ๆ

Sharing is Healing

เรื่องของการแบ่งปันคือการเยียวยา เป็นแนวคิดที่ลึกซึ้งและสะท้อนถึงความสำคัญของการแบ่งปันเพื่อฟื้นฟูสิ่งแวดล้อม การแชร์ที่กล่าวถึงไม่เพียงแต่การแบ่งปันสิ่งที่เรามี แต่ยังหมายถึงการยอมรับและเสียสละบางสิ่งเพื่อให้ธรรมชาติและชีวิตได้มีพื้นที่อยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืน การฟื้นฟูธรรมชาติไม่สามารถทำได้โดยการดำเนินการเพียงคนเดียว เพราะมันเป็นภารกิจที่ต้องการการร่วมมือจากทุกคนในสังคม ไม่ว่าจะเป็นจากการออกแบบพื้นที่ที่ให้พื้นที่แก่สัตว์ป่า เช่น การทำบ้านให้เป็นที่อยู่ของนก หรือการสร้างเส้นทางคอร์ริดอร์ที่เชื่อมต่อพื้นที่ธรรมชาติในเมือง โดยการให้ความสำคัญกับความหลากหลายของสิ่งมีชีวิตในพื้นที่ เช่น การปลูกดอกไม้ที่มีน้ำหวานเพื่อดึงดูดผีเสื้อหรือนก การสร้างพื้นที่ที่สามารถเป็นแหล่งอาหารสำหรับสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ ไม่จำเป็นต้องเป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ แต่การเชื่อมต่อระหว่างพื้นที่เล็ก ๆ ก็สามารถสร้างผลกระทบในระดับที่ใหญ่ขึ้นได้ สิ่งที่สำคัญในแนวคิดนี้คือการร่วมมือ หมายถึงการยอมรับว่าบางครั้งเราต้องลดความสะดวกสบายบางอย่างเพื่อแลกกับการสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้นและยั่งยืน สำหรับมนุษย์และธรรมชาติ นอกจากนี้การฟื้นฟูไม่จำเป็นต้องมาจากการทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพียงอย่างเดียว แต่ทุก ๆ การแบ่งปันและการร่วมมือเล็ก ๆ จะส่งผลต่อการเยียวยาในภาพรวม เพื่อให้เราสามารถฟื้นฟูและรักษาความหลากหลายทางชีวภาพในโลกนี้ได้ในระยะยาว

ภาพสิ่งแวดล้อมบริเวณบ้านคุณศุภวุฒิ

ภาพจากการบรรยายการเรื่อง WILDING LANDSCAPE

Special Talk Transcription.

Topic: Wilding landscape

โดย คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร (ไ้บ้านสตูดิโอ)

Records File: Sequence 01.mp4

Audio/Video Duration: 01:31:58

Date transcribed: 22 January 2025

Time	Speaker	Audio
00.00.10	พิธีกร ผศ.ดร.กนกวลี สุธีธร	ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่งาน lecture series ของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนะคะ ก็สวัสดิ์ค่ะ อาจารย์อารยาภาควิชาภูมิสถาปัตยกรรม แล้วก็อาจารย์ นิสิต แล้วก็นักเรียน แล้วก็ผู้เข้าฟังทุกท่านนะคะ ก็ขอต้อนรับเข้าสู่งาน Architecture and Design for Society academic year 2024 นะคะ ก็เป็นงานบรรยาย Public นะคะ ที่เปิดให้ทุกคนทั้งนิสิต นักศึกษา อาจารย์แล้วก็คนทั่วไปที่สนใจก็มาฟังนะคะ ก็จะเป็นกิจกรรมบรรยายที่ทางวิชาการ ทางวิชาการที่จะจัดเป็นประจำทุกเดือนนะคะ เดือนละ 1-2 ครั้งนะคะ เดือนมกราคมนี้พิเศษนี้เป็นครั้งที่ 3 แล้วนะคะ แล้วก็ครั้งต่อไปก็จะเป็นเดือนกุมภาพันธ์นะคะ โดยที่ทางคณะก็จะทำเรื่องผู้บรรยายที่มีความเชี่ยวชาญจากหลากหลายศาสตร์ทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติมาแบ่งปันความรู้ แง่คิด แล้วก็ประสบการณ์เกี่ยวกับการออกแบบงานศึกษาวิจัยที่คำนึงถึงประเด็นทางสังคม แล้วก็เอื้อประโยชน์กับสังคมแก่ผู้ร่วมฟังทุกท่านนะคะ แล้วก็มีความหลากหลายในแต่ละครั้งนะคะ ก็มีข้อมูลเล็กน้อยสำหรับผู้เข้าร่วมที่เป็นสถาปนิกแล้วก็ผู้ที่มีใบประกอบวิชาชีพในสาขาต่างๆ และสามารถสะสมแต้มพวด.ได้จากการลงทะเบียนเข้าร่วมฟังบรรยายในแต่ละครั้งนะคะ ก็คนทุกคนที่เข้ามาตรงทะเบียนข้างล่างได้นะคะ แล้วก็ผู้ร่วมฟังบรรยายที่เป็นนักเรียนก็มีคน ยกมือให้ดูหน่อย นักเรียนมัธยมวันนี้มี 3 - 4 คนค่ะ สำหรับนักเรียนนะคะ ก็เข้าร่วมฟังบรรยายมากกว่า 80% ของจำนวนการบรรยายทั้งหมดใน

Time	Speaker	Audio
	พิธีกร ผศ.ดร.กนกวลี สุธีธร	ปีการศึกษา 2567 จะได้รับ Certificate of completion นะคะ ที่รับรองการเข้าร่วมอบรมและสามารถใช้เป็นส่วนหนึ่งในการสะสมหน่วยการเรียนรู้หรือว่าเครดิตแบงค์ เพื่อขอโอนหน่วยกิตมาเข้าศึกษาในหลักสูตรของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้นะคะ ก็มาให้ครบ 80% อ่ามาลงทะเบียนด้วยนะคะ ก็ขออนุญาตขอขอบคุณสปอนเซอร์ก่อนจะเริ่มนะคะ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยขอขอบคุณ บริษัทนิปปอนเพนต์ เดคโคเรทีฟ โคทติ้ง (ประเทศไทย) จำกัด บริษัทสกุลไทยจำกัด และบริษัท วูดมาร์ค (ไทยแลนด์) ที่ให้การสนับสนุนกิจกรรมดีๆในครั้งนี้นะคะ ก็เดี๋ยวเราขอเรียนเชิญรองคณบดีนะคะ รองศาสตราจารย์ ดร.วริชา วงศ์พยัต
00.03.20	รอง ศาสตราจารย์ ดร.วริชา วงศ์พยัต	ขอบคุณมากค่ะอาจารย์แหม่ม สวัสดีแล้วก็ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่ Architecture and Design for Society lecture series ซึ่งวันนี้ก็จะเป็นครั้งที่สามสำหรับ lecture series ในภาคปลายปีการศึกษา 2567 ในวันนี้เราทางคณะก็ได้ได้รับโอกาสที่ดีมากๆเลย จากวิทยากรของเรานะคะ คุณดี ศุภวุฒิ สถาปนิกผู้ก่อตั้ง ใจบ้าน สตูดิโอมาช่วยแบ่งปันแง่คิดความรู้ประสบการณ์ในการออกแบบ นะคะ ในหัวข้อ wilding landscape เมื่อซักระยะหนึ่งที่ผ่านมาได้มีโอกาสอ่านบทสัมภาษณ์คุณดีทางช่องทางออนไลน์ แล้วก็ประทับใจในบทสัมภาษณ์ที่บอกว่างานออกแบบในสำหรับคุณคุณดีเนี่ยมันเป็นเหมือนส่วนขยายของชีวิต ไม่ว่าเราจะออกแบบบ้านหรือว่าสวนจะสัมพันธ์กับชีวิตอะไรกับเราในบางแง่มุม ซึ่งในที่นี้มันก็มองด้วยว่าเวลาเราออกแบบไม่ว่าจะเป็นอาคารหรือบ้าน เราไม่ได้มองเป็นของแยกส่วนแต่ว่าจริงๆแล้วมันมีความเชื่อมโยง มีความสัมพันธ์และก็ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมของการอยู่อาศัยแล้วก็สัมพันธ์กับธรรมชาตินะคะ ซึ่งข้อในวันนี้ก็คิดว่าน่าจะมีผู้ฟังทุกท่านที่ได้ฟังในอีก 2 ชั่วโมงต่อไปนี้นะคะก็น่าจะได้โอ้เอมไปกับทั้งแง่คิด มุมมอง ประสบการณ์ต่างๆ ที่เราจะได้เห็นถึงแนวทางในการออกแบบ Design with Nature แล้วก็ เป็นแนวทางที่เอื้อประโยชน์ให้เราสามารถอยู่ร่วมกันกับธรรมชาติได้อย่างยั่งยืนนะคะ ในโอกาสนี้ต้องขอขอบคุณทางภาควิชา

Time	Speaker	Audio
	รอง ศาสตราจารย์ ดร.วริษา วงศ์พยัค	ภูมิสถาปัตยกรรม ไม่ว่าจะเป็นท่านหัวหน้าภาคนะคะ อาจารย์ ลูกน้ำนะคะ แล้วก็โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์หม่อมที่รับผิดชอบ เป็นผู้ดำเนินรายการในวันนี้คะ แล้วก็อาจารย์ทุกๆท่าน ผู้ฟัง ทุกๆคนที่มาร่วมหาอาหารสมองกันในเย็นวันพุธกลางสัปดาห์ เช่นนี้นะคะขอบคุณมากค่ะ
00.05.09	พิธีกร ผศ.ดร.กนกวลี สุธีธร	ประวัติวิทยากรก่อนที่คุณจะเริ่มบรรยายนะคะ คุณดีหรือว่าคุณ ศุภวุฒิ บุญมหาธนากรนะคะ ก็เป็นสถาปนิกที่จบการศึกษาจาก คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาวิชาสถาปัตยกรรมหลัก ที่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่คะ แล้วก็ไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัย Master of architecture, Department of architecture of conversation school of planning and architecture ที่กรุง เตลี ประเทศอินเดียคะ ได้เกียรตินิยมอันดับ 1 นะคะ แล้วก็ กลับมาทำงานเป็นผู้ประสานงานเครือข่ายสถาปนิกเอเชียของ มูลนิธิศูนย์ศึกษาที่อยู่อาศัยแห่งเอเชีย หรือว่า Asia Cooperation of housing rise นะคะ แล้วก็เป็นผู้ก่อตั้งกลุ่มคน ใจบ้านนะคะ มีโครงการผันชีวิตผันตำบลของคนแม่ข่าย โครงการ พื้นบ้านย่านเปียงเชียงใหม่ โครงการศูนย์การเรียนรู้การฟื้นฟู เหมือนหินปูนลำปางนะคะ แล้วก็ปัจจุบันยังเป็นการ ผู้จัดการบริษัทใจบ้าน สตูดิโอจำกัดนะคะ แล้วก็มีส่วนร่วม โครงการสวนผักคนเมืองเชียงใหม่ แล้วก็ปรับปรุงพื้นที่สุขภาวะ ของโรงพยาบาลเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา แล้วก็โรงพยาบาล สมเด็จพระยุพราช แล้วก็จริงเมื่อปีที่แล้วเราก็เพิ่งทำกิจกรรม ร่วมกันกับสมาคมภูมิสถาปนิกประเทศไทย ของTALA ก็เป็น Student workshopนะคะ ก็จะมีนิสิตนักศึกษาจากหลาย มหาวิทยาลัยไปเข้าร่วมนะคะ ก็เอออันเดียวขออนุญาตส่งต่อให้ คุณดีเริ่มบรรยายได้ค่ะ
00.06.42	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนากร	ครับ ก่อนอื่นก็ขอบคุณอาจารย์ทุกคนนะครับ ขอบคุณอาจารย์ หม่อมและผู้เข้าฟังทุกคน รู้สึกตื่นเต้นมากเลย ไม่คิดว่าคยจะเยอะ เพราะว่าวันนี้เป็นวันปกติ วันนี้ก็จะไม่ได้เป็นเหมือนเลคเชอร์ที่ แบบมาเหมือนให้ความรู้ทฤษฎีอะไรมากมายแต่เป็นมุมมองผ่าน การทำงานจากประสบการณ์และกันนะครับ ก็อยากจะเล่าเรื่อง

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	การมี rewilding นะครับแต่ในในหัวข้อเนี่ยผมใช้ wilding landscapeเนาะ เพราะรู้สึกว่ามันเป็นโจทย์สำคัญของยุคปัจจุบันจึงเห็นอนาคตนะ ว่าเอ๊ะคนจะอยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างไร เราต้องมี mine Set แบบไหนหรือว่าเราต้องออกแบบสิ่งแวดล้อมเหมือนที่อาจารย์เอ๋บอกว่าส่วนต่อขยายของชีวิตเราเราควรจะเป็นแบบไหนเนาะ ก็ครับ ก่อนที่จะเริ่มเล่าเนี่ยครับ ผมรู้สึกว่าเวลาเราพูดถึงว่า wilding เนาะ มันเป็นเหมือนฝรั่งจิงเลยอะไรอย่างเนี่ย มันเป็นเหมือนเป็นเหมือน trend อะไรที่มัน Import เข้ามาจากต่างประเทศ ว่าเราจะต้องฟื้นคืนธรรมชาติฟื้นคือภูมินิเวศ ซึ่งต้องปล่อนสัตว์ใหญ่เข้าไปในป่า ซึ่งแน่นอนนะมันจำเป็นมากๆเลยครับ แต่ในขณะเดียวกันเรื่องที่ผมจะเล่าเนี่ยมันอาจจะเป็นเรื่องทั้งส่วนตัวเนาะ ทั้งผ่านงานนะครับ
00.07.53	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	อันนี้เป็นสภาพแวดล้อมตอนเด็กๆแถวๆบ้าน จะใกล้เคียงแบบนี้เนาะ แต่อาจจะไม่ใช่รูปจริงนะครับ ผมขอยืมรูปของคุณศิริมาเพราะว่ามันเป็นปีช่วงปีเดียวกับที่ผมเกิด ก็คือว่าแถวๆย่านรอบๆบ้านเนี่ยมันจะมีลำเหมืองแบบนี้เนาะ แล้วก็เด็กๆรุ่นเราเนี่ยก็จะคุ้นเคยกับการเล่นลำเหมืองเนาะ ซึ่งปัจจุบันเนี่ยรับเหมืองอะไรแบบนี้มันก็เป็นสิ่งที่มันหายากมากๆ แล้วมันก็เป็นต้องไปอยู่ในที่ห่างไกลถึงจะเจอแบบนี้เนาะ สำหรับผมเนี่ยการฟื้นคืนธรรมชาติเนี่ยแน่นอนว่าเราต้องฟื้นคืนในแง่กายภาพด้วย ไม่ว่าจะเรียกมันว่า Biodiversity ไม่ว่าจะเรียกมันว่า carbon อะไรต่างๆเนี่ย แต่อีกส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญคือ ความสัมพันธ์ที่อยู่ยาวนานของเราต้องถูกปลูกเร้าขึ้นมาด้วยนะครับ แล้วก็ต้องเรากลับไป reconnectด้วยนะครับ ซึ่งผมเชื่อว่า ทุกคนในที่นี้ต่างมีความทรงจำต่างมีประสบการณ์กับธรรมชาติไม่ว่าแง่ใดแง่หนึ่ง ผมคิดว่าการฟื้นคืนธรรมชาติเนี่ยมันต้องฟื้นคืนมิติข้างในของมันด้วยนะฮะ
00.08.56	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	รอบๆเหมืองนะครับ มันก็จะเป็นภูมิทัศน์แบบนี้เนาะครับ มันก็จะมีดงหมาก ดงผักหนามขึ้นๆ มีดอกกูน ซึ่งตอนนี้ก็อาจจะไม่ค่อยเห็นแล้วนะครับ มีชบาหุบซึ่งก็กลายเป็นของหายาก อาจจะมียางปอนะครับกำลังล่อคราบอยู่ ถ้าหน้าหนาวขึ้นมานิดหนึ่งก็จะเป็นดงผักป่าตรงนั้นฮะ ซึ่งภูมิทัศน์เหล่านี้ค่อยๆหายไป

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนาร	ค่อยๆอยู่ลึกเข้าไปเรื่อยๆเมื่อก่อนมันอยู่ตรงหมู่บ้านของผม ตอนนี้จะเห็นแบบเนี่ยต้องเข้าไปในแม่แจ่ม หรือว่านี่ภาพบนสุดก็ ใกล้ๆบ้านผมที่แม่ทา นี่เป็นลูกชายผม ผมก็อยากจะกลับไปเล่าให้ เขาฟังว่า ภูมิทัศน์ที่สัมพันธ์กับธรรมชาติใน Gen ของผมเนี่ยมัน เป็นแบบไหนเนาะ ก็พาเขาไปนะครับ แต่ปีที่ผ่านมาเนี่ย ผืนที่ ผ่านมาเนี่ย ก็ไม่ได้ให้เขาไปเล่นแล้ว เพราะว่าคนก็เพิ่มในทุ่งนา เนี่ย ก็เริ่มใช้ยาฆ่าปู มันก็แบบไม่สะอาดที่จะลงไปเล่นอีกแล้ว ผม รู้สึกที่เราอยู่ในยุคที่เราสูญเสียพื้นที่เหล่าเนี่ย bits and piece มันค่อยๆหายไปหายไป เราไม่รู้หรือเรา นั่งอยู่กันอยู่ตรงเนี่ย มัน ก็หายไปหายไปนะครับจนวันหนึ่งที่มันมันหายไปเยอะมากๆเลย เรื่องราวเหล่านี้นั้นก็ถึงสำคัญขึ้นมา แล้วมันก็เป็นเหตุที่เราทำไม ถึงนิยาม rewilding เกิดขึ้น
00.10.13	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนาร	ก่อนเล่าถึงงานนะครับ ผมยากให้เห็นภาพใหญ่ของ ของพื้นที่ผิว โลกละกันนะ ถ้าเราดูเส้นบนเนี่ยเราก็จะรู้ เหมือนที่เราเคยเรียน เลยว่า พื้นที่ส่วนใหญ่มันเป็นทะเลเป็นน้ำ พื้นที่ 30%เนี่ยมันเป็น ผิวดิน จาก 30% ถ้าเราลองซูมไปอีกส่วนที่มนุษย์อยู่ได้จริงๆมี เพียง 70% ของ 30% ในนั้นเนาะ 70% ที่ว่าเราลองซูมไปอีก พื้นที่ผิวโลกส่วนใหญ่ทั้งหมดเนี่ยมันก็เป็นพื้นที่เกษตรกรรม ขึ้น ใหญ่เลยนะฮะ ที่เป็นเหตุผล landing เครื่องของผมเลย ที่เห็น กรุงเทพเต็มไปด้วยหมอกฝุ่นควัน มีป่าเนคั๊บ ส่วนที่มันเป็นป่าที่ ไม่ได้เป็นป่าอนุรักษ์นะครับ เป็นทุ่งนะครับ ก็มีพื้นที่ที่เป็น built- up land area ซึ่งเป็นพื้นที่ทำงานของสถาปนิกอย่างผมนะ นั่นก็ คือเขตurbanทั้งหลายนะครับ ถ้าซูมลงไปอีกถ้าเป็นโจทย์ขึ้นใหญ่ เนี่ย 50% 70% เนี่ยมันเป็นพื้นที่ปศุสัตว์ ดังนั้นถ้าเราเห็นภาพ ใหญ่เนี่ย scaleของการเปลี่ยนแปลงเนี่ย มันต้องทำทุกๆเรื่อง เนอะ แน่นอนว่าเราต้องคืนสัตว์ป่า เราต้องอนุรักษ์ความ หลากหลายในเขตอนุรักษ์ แต่แน่นอนว่าพื้นที่นอกเขตอนุรักษ์ใน เมืองก็ต้องมีส่วนร่วมด้วยเช่นกัน แล้วก็พื้นที่เกษตรกรรมซึ่งเป็น พื้นที่โจทย์ใหญ่มากๆก็ต้องถูกฟื้นคืนหรือว่าด้วยวิธีการสมัยใหม่ ว่าเราจะอยู่กับธรรมชาติอย่างไรนะครับเมื่อปี 2014 นะครับ ผม ได้มีโอกาสอ่านงาน O. Wilson ชื่อเรื่อง The Half - Earth นะ

Time	Speaker	Audio
00.11.38	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ครับ ก็คือว่า O. Wilson เขาเป็นหลาคนักมาก เป็นนักชีววิทยา เป็นนักสังคมด้วยที่พูดถึงบทบาทของสัตว์นะครับ แล้วก็ เป็นนักนิเวศวิทยา แล้วก็ เป็น lobbyist คนสำคัญที่จะอุบความรู้นะครับ ว่าเราจะอยู่แบบเดิมไม่ได้แล้วครับ เราต้องการพื้นที่อีก 50% ของผิวโลกและก็ในทะเลด้วย สงวนรักษาให้กับสิ่งมีชีวิตที่ไม่ใช่มนุษย์ เพราะว่าถ้าหาเราสูญเสียความหลากหลายเหล่านี้ไปนะ ครับ ก็จะนำไปสู่การสูญพันธุ์ สูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของมนุษย์ครั้งที่ 6 ก็คือว่า มันจะมีผลกับโลกเรามาก ซึ่งสาเหตุของมันก็คือเกิดจากเรานี้แหละ ยุคเราเนี่ยแหละ ยุคที่แบบเอนโดไพรซีนที่มนุษย์เป็นใหญ่ ก็เลยทำให้รู้สึกว่ามันได้แรงบันดาลใจ หมายว่างาน ออกแบบหลังจากนี้
00.12.52	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ขอโทษนะครับ เริ่มต้นก็เลยแบบ emotional คือหลังจากนี้ เขาตั้งคำถามสำคัญว่า เราจะแบบแบ่งพื้นที่ ที่แบบเราเคยคิดว่าเป็นของเราเนี่ยกลับไปเป็นที่อยู่ให้คนอื่นสิ่งมีชีวิตอื่นๆได้อย่างไร เพื่อทำให้ความหลากหลายเหล่านั้นมันยังคงอยู่ แล้วเขาก็ทำแคมเปญ อันนี้ ถ้าใครมีเวลาลองเข้าไปในเว็บไซต์ชื่อว่า The Half of Earth นะอะ ก็จะมีข้อมูลที่สำคัญมากนะครับ แล้วก็ ก็จะเป็นการทำงานของเครือข่ายขนาดใหญ่ของนักวิทยาศาสตร์ในแต่ละประเทศนะะ แล้วก็ทุกประเทศในนั้นก็จะมึฐานข้อมูลว่า ถ้าจะ achieve 50% เนี่ย ซึ่งตอนหลังๆก็จะมีหลายๆแคมเปญนะะ 30 x 30 บ้าง คือไม่ achieve 50 แลละ มันเป็นไปได้เอาแค่ 30 พอ ในปี 2030 แต่ผมอยากเล่าว่าสำหรับผมแรงบันดาลใจมันคือ 50 เนอะ อย่างเช่นว่าถ้าประเทศไทยอย่างเงี้ยแบ่งเป็น Land and Marine นะครับ พื้นดินเนี่ยแน่นอนว่าเรามีที่ที่มันถูกปกป้องเพื่อความหลากหลายแล้วนะผ่านเขตอุทยานเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอะไรต่างๆ แต่มันยังต้องการอีก 16% อีก 16% เนี่ยเราจะหา มาได้จากไหน เราควรขยายพื้นที่ป่าเพิ่มไหม ทั้งๆที่ชอบปากก็เริ่มมี Config กับชาวบ้าน เวลาเราพูดถึงการอนุรักษ์เนี่ย ภาพของเราที่นั่งอยู่ตรงเนี่ยก็คือว่าต้องไปทำในที่ๆมันเป็นป่าเนาะ ไม่ค่อยเกี่ยวกับเราเท่าไร เป็นเรื่องราวของนักอนุรักษ์ เราก็ Enjoy Living ไป แต่ว่าเราอย่างมากก็ได้แค่บ่นนะครับ อย่างมากก็กด

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	แชร์ใน Facebook เวลาที่มีข่าววิกฤตสิ่งแวดล้อม ผมคิดว่าในยุคสมัยเนี้ยเรามันเหมือนรู้สึกที่เราทำได้เพียงแค่นั้น
00.14.36	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	ผมอยากกลับพากลับไปที่เชียงใหม่ นะครับ ก็คือว่านี่เป็นภาพถ่ายที่ผมถ่ายบนดอยสุเทพซึ่งเป็นป่าที่อยู่ในอำเภอเมือง มันหน้ามหัศจรรย์ว่าเมืองของเราเนี้ย ผมเชื่อว่าทุกเมือง รวมถึงกรุงเทพฯ ออกไปนิดนึงเมื่อก่อนออกไปมีนบุรี มีละมั่ง ไม่ถึง 100 ปีละมั่งมันหายไป ที่เชียงใหม่เหมือนกัน คือว่าในอำเภอเมืองขึ้นไปไม่ถึง 25 นาที อันนี้คืองานต้นน้ำของน้ำห้วยแก้ว ก็ยังเป็นแบบใสแบบนี้ นะฮะ เจอรอยเท้ากระเจง เจอขนของไก่ฟ้าหลังขาว ซึ่งก็อาจจะไม่ได้เจอตัว แต่เจอขนแสดงว่าเขาก็อยู่ตรงนั้นอะไรอย่างเงี้ยครับ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีชีวิตที่เราอาจจะไม่รู้ว่าเขาอยู่ร่วมในเมืองเนาะแต่เขามีอยู่นะ แต่พอน้ำเส้นเดียวกันมันผ่าน มันผ่านในเขตเมืองแล้วมันมันทำไมเป็นแบบนี้ เราอาจจะเห็นแล้วคิดว่ามันคงต้องเป็นหน้าที่ของใครสักคนนึงที่ไม่ใช่เราเนาะ เป็นหน้าที่ของเทศบาล เป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ก็ lists มาเติมไปด้วยชื่อองค์กรซึ่งไม่เกี่ยวกับเรา แต่จุดที่ผมอยากจะชี้ให้เห็นนะครับ ก็คือว่าในขณะที่เราไม่รู้อาจจะจัดการสิ่งเหล่านี้ด้วยอะไร แต่ถ้าเราสังเกตเนาะ นี่คือหญ้าชันกาดนะครับ อันนี้คือดอกสโนนะครับ พืชเหล่านี้มันไม่มีใครมาปลูก มันก็คือขึ้นของมันเองด้วยธรรมชาติ การมีอยู่ของเขาเนี้ยก็ถึงเคมีโลหะหนักที่มันปนเปื้อนอยู่ในน้ำออก คือเขาก็ทำหน้าที่ของเขาอยู่เงียบๆของเขาไป ผมเชื่อว่ามันมีพลังของธรรมชาติที่เขาอยากจะดำรงชีวิตเนอะ ก็ทำสภาพแวดล้อมให้เขาอยู่ได้ ซึ่งมันเป็นพลังงานขนาดใหญ่ที่เราในฐานะมนุษย์เนี้ยไม่เคย incorporate กับพลังงานเหล่านั้นนะครับ
00.16.23	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	ตอนเราทำ office ออกแบบที่ชื่อ ใจบ้านสตูดิโอเมื่อ 15 ปีที่แล้วเราก็เลยตั้งมิชชั่น (mission) ว่าสิ่งที่เราจะทำขึ้นที่มันเป็น Build environment เนี้ย มันจะต้องทำงานร่วมกับธรรมชาติ ตอนที่เราย้ายออฟฟิศใหม่ไปในที่ดินที่ผมเคยมาปลูกกล้วยไม้ ก่อนที่ไปเรียนที่อินเดีย นะครับ แล้วก็กลับมาขอเช่าเจ้าของที่ดินราคาถูก ก็จะเป็นสภาพดินแบบนี้เนาะ Day 1 แล้วก็แบบดินลูกรังดินถม

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนาร	ทั่วไปในเมือง อยู่ในท่าบ้านะครับ ถ้าถนนข้างกลางเมืองเลย ก็จะมีสภาพแบบนี้เนาะ แต่การมาอยู่ของเราเนี่ย เอ๊ะเราจะทำยังไงให้สภาพแวดล้อมของเรามันแบบเป็นที่อยู่ของสิ่งมีชีวิตอื่นด้วย ออฟฟิศเรามีรวมผมกับน้องๆสต๊าฟทั้งหมด 9 คนนะครับ แต่สิ่งที่อยู่กับเราเนี่ยอาจจะมากกว่า 9 สปีชีส์ แต่ว่า 9 คนเนาะ มันแบบมันเป็นการอยู่ร่วมกันนะครับ แล้วสิ่งหนึ่งที่ผมเรียนรู้มันมีความงามแบบหนึ่งที่เรอาจจะค่อยๆรู้เนะครับ ซึ่งทำไมความงามถึงเป็นเรื่องสำคัญนะ เพราะว่าผมคิดว่าดีไซน์เนอร์เนี่ย หมดเด็คของเราที่ทำให้คนเข้าถึงในการอยู่แรกๆเลย คือประตูของความงาม แล้วก็ค่อยๆรู้จักความงามแบบอื่น ที่มันไม่ถูกแบบครอบครองนะครับ หรือว่าถูกจัดการโดยมนุษย์มากนักรับครับ แล้วก็สวนขนาดหน้าออฟฟิศเนี่ย ขนาด 10 x 10 เมตร ก็คือว่าถ้าใครเห็นตัวอะไรก็ให้ส่งเข้ามาในกลุ่ม Line อันนี้ record มาประมาณปีนึงเนาะ พบว่ามันมีแมลงที่ถ่ายรูปได้ 48 ชนิด ที่เฉพาะที่ถ่ายรูปได้นะ มันจะมีอีกชนิดหนึ่งที่อาจจะถ่ายรูปไม่ได้ ซึ่งหลายชนิดน่าสนใจมากนะครับ อย่างเพี้ยลายบ้างเฉื่อยอะไรอย่างเงี้ย ที่มันหา rare specie มาอยู่กลางเมืองเชียงใหม่เนะครับ ตัวนั้นะฮะ รวมทั้งนกก็มี 36 สปีชีส์ที่เราเจอ หลายชนิดก็เป็นนกที่อยู่อาศัยในขอบป่าทั้งนั้นเลย แต่ทำไมเขามาอยู่ร่วมหรือว่ามาใช้ในเวศบริการ ถ้าเป็นภาษาของนักนิเวศคือว่า ทำไมเขามาอยู่ที่นี่ แสดงว่าที่นี่ของเราให้ในเวศบริการบางอย่างกับสัตว์เหล่านี้ และอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญผมคิดว่าความสัมพันธ์กับเรากับธรรมชาติไม่ค่อยเปลี่ยนไป ถ้าเราเห็นเขาทุกวันนี้เหมือนตึกแต่น้ำข้าวเนี่ยก็เห็นเขามันตั้งแต่ตัวเล็กๆนะครับ เขาก็จะค่อยๆคุ้นกับคนเพราะว่ามีคนไปเล่นกับเขาบ่อยมากๆ ผมคิดว่ามันไม่ได้เป็นแค่แมลง มันมี identity ของมัน มันมีชีวิตของมัน มันมีการเติบโตของมัน
00.19.07	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนาร	หลังจากนี้ผมอาจจะเล่าผ่านชิ้นงานนะครับ แต่ความสำคัญของมันคือไม่ได้เล่าโปรเจกเพื่อจะเล่าโปรเจกนะครับ แต่เป็นโปรเจกที่ทำให้ผมค้นพบมุมมอง mindset ในการทำงานร่วมกับธรรมชาติเนะครับ ก็คืออันข้อแรกนะครับ ว่าสิ่งที่เรา เราเป็นนัก

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	ออกแบบสถาปนิกเป็นภูมิสถาปนิก สิ่งที่เราสร้างเนี่ยไม่ว่าเราจะ แยกมันว่าเป็นภูมิหรือว่าเป็นสถาปัตยกรรม มันคือ Build environments มันเป็นสภาพแวดล้อมใหม่ที่เรากำลังสร้าง เพื่อการ อยู่อาศัยของเรา แต่ถ้าเราลองมองด้วยสายตาของที่ไม่ใช่ Homo Sapiens มันอาจจะเป็น Habitat ของเขาได้ไหม มันอาจจะเป็น corridor ที่เขาใช้ เคลื่อนที่หากันได้ไหม เพื่อที่เชื่อมระหว่างน้ำ ปิงไปดอยสุเทพ
00.19.57	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	เมื่อปี 2017 เนี่ย ผมมีโอกาสโชคดีนะครับได้ทำโปรเจกต์พื้นที่ชุ่มน้ำ นูนีนอย ที่เชียงดาว เจ้าของคือ คุณวันชัย กับ พี่อ้อย สรณรัชฎ์ กาญจนพานิช นะครับ เป็นนักนิเวศเนอะ แล้วก็เป็นคนทำงานสื่อ แก็กที่บ้านอยู่ตรงนี้ เมื่อ 7 ปีที่แล้วก็ทำบ้านแล้วก็เริ่มปลูกต้นไม้ แล้วก็สรรหาบ้านแก ตอนอายุมากขึ้นเกษียณก็อยากจะกลับไป ใช้ชีวิตที่เชียงดาวมากขึ้น แล้วก็มีความฝันว่าอยากจะทำพื้นที่นา เนี่ย ที่เมื่อก่อนให้ชาวบ้านอยู่เนี่ยเป็นพื้นที่คั้นเป็นเหมือน wild sanctuary ให้กับสัตว์อพยพหรือสัตว์ถิ่นอยู่ทั้งพืชและสัตว์ นะครับ แล้วโชคดีที่เราเจอพี่อ้อยนะครับ ใน workshop cocreation นะครับ ก็เลยทำให้พอเสร็จ workshop แก็กก็ เหมือนกับว่าเอ้ยอยากจะให้มาทดลองทำด้วยกันนะครับอันนี้ เป็นบริบทที่เท่มากครับ เราเคยได้บริบทไปบทวี ลูกค้าบริฟ งานส่งบทวีนี้มาใน inbox นะดังปึงปอง The peace of wild things ของ Wendell Berry ก็คือว่าพี่อ้อยอยากจะให้พื้นที่ 20 กว่าไร่เนี่ย มันมีเซ็นส์ของมัน คือแบบต้นมาได้ยินเสียงแบบเปิด อพยพเนี่ย ต้นมาแล้วก็ท่ามกลางแบบหมู่ดาว แล้วก็รู้สึกตัวเอง เนี่ยไม่ได้สละสำคัญอะไรกับธรรมชาติเท่าไรหรอก แต่การอยู่ ของตัวเองอยู่ก็ร่วมกับธรรมชาติมันสำคัญมากอะไรอย่างเงี้ย ก็เป็นโจทย์กว้างๆที่พี่อ้อยให้ แล้วก็สเก็ตแผ่น ก่อนที่เราจะเริ่ม ออกแบบเนี่ย ผมเชื่อว่าในธรรมชาติเขามีภาษาของเขา ระหว่าง สัตว์สื่อสารกับสัตว์ สัตว์สื่อสารกับความเป็นถิ่นที่นะครับ ทุกๆที่ เนี่ยถ้าเราอ่านภาษาเขาเจอ มันก็จะเป็นเข็มทิศนำทางว่าเราจะ ออกแบบพื้นที่อย่างไร อย่างที่ของพี่อ้อยนะครับ จะอยู่ตรงนี้ เนอะ ถ้าเราลองถอยมองภาพใหญ่ นี่ก็คือเทือกเขาดอนงาช้าง

Time	Speaker	Audio
00.21.50	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	แล้วก็จะมียอดยหลวงเชียงดาวเป็นส่วนหนึ่ง เส้นตัวคดเคี้ยวโค้ง แม่น้ำเนี้ย กับที่เห็นเส้นแม่น้ำเก่ากับเส้นแม่น้ำใหม่ นี่ก็คือแม่น้ำ ปิงซึ่งก็เป็นแม่น้ำหนุ่ม มันก็ตัวคดเคี้ยวไปสายน้ำก็เปลี่ยน ใน อดีตคนที่ตั้ง settlement ที่shift ออกมาจากริมแม่น้ำ เพราะว่า พื้นที่ตรงนี้เป็น floodplain เป็นน้ำท่วม พื้นที่ที่มันเป็น floodplain มันก็มีตะกอนเยอะก็ทำนา ก็เป็นพื้นที่การเกษตร ที่ดินของพื๋อฮ้อยก็คือเป็นส่วนหนึ่งของ floodplain กับส่วนที่มัน เป็นเชิงเขาหน้าครีบที้เป็นที่อยู่อาศัยของคน แกก็ให้ concept นะ ครับ ว่าเอ๊ะเราจะใช้ force ของธรรมชาติในการออกแบบได้ อย่างไร ก็คือสเก็ทอันนี้นะครับที่แกสเก็ตมาในผังนะครับ
00.22.44	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	หน้าที่ของเราเนี้ย ผมคิดว่าดีไซน์เนอร์มี privilege ที่สำคัญ ครับ เพราะว่าเราเป็นคนที่หา solution ระหว่างโลกของ ธรรมชาติกับโลกของความต้องการของมนุษย์ที่มันไม่มีที่สิ้นสุด มันต้องจบที่แบบเราว่าจะอยู่ร่วมกันอย่างไรนะครับ สำหรับผมก็ คือว่า เอ๊ะถ้าจากความเข้าใจของพื้นที่ธรรมชาติกับ force ที่มัน ทำให้พื้นที่นี้ เหมือนจัดการ landscape นะครับ อย่างเช่นหัวที่ กับท้ายที่มันต่างกันแค่ 80 เซนติเมตรเอง แล้วมันเป็น gravity มันเป็นแรงโน้มถ่วงของธรรมชาติที่จะทำให้น้ำไหลไม่ได้มาก ไหล แบบเอื่อยๆเนี้ย จะใช้แรงไหลของน้ำที่มันเอื่อยประมาณนี้ทำ wetland ขึ้นมาได้ยังไง ก็ออกแบบเหมือนทั่วไปนะครับ ก็วาง โซนจัดการกองดินไม่ใช่ดินข้างนอกเลย พยายาม move ย้ายนะ ครับ แล้วก็ทำให้บ่อเนี้ยมันมีฟังก์ชันหน้าที่หลากหลายเนาะ อันนี้ ก็เป็นเหมือนกลยุทธ์ในการออกแบบที่นำเสนอให้กับพื๋อฮ้อยนะ ครับ
00.23.42	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	พร้อมกระนั้นก็ทำสเก็ทขึ้นมาละครับ ว่าภาพ wetland ของเรา เนี้ย หนึ่งคือมันต้องมีความหลากหลายเนาะ เพราะว่าพื้นที่ที่มันมี ecotone มันเป็นพื้นที่ที่ชอบของนิเวศ 2 อันมาชนกัน เป็นพื้นที่ ที่ร่ำรวยที่สุดเนาะ เราจะทำให้ชอบมันหลากหลายได้อย่างไรนะ ครับ แล้วก็พืชแต่ละชนิดเนี้ยมันไม่ต้องการการปลูกเพราะว่ามี seed bank ในพื้นที่เนี้ยมันจะขึ้นมาเอง พร้อมกันนั้นก็ถือว่า พื้นที่ย่อยแต่ละที่เนี้ยมันจะมีสัตว์อะไรมาใช้นิเวศน์บริการบ้าง

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	มันจะมีนกอพยพหรือว่านกถิ่นเข้ามาอยู่อาศัยตาม layer ทั้งทาง ตั้งและก็ทางนอนเนี่ยอย่างไรเนาะ อันนี้ก็เป็นเหมือนจินตภาพ ของ conceptual ในการที่เราออกแบบ
00.24.26	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	อันนี้เป็นภาพที่ earth work หลังการปรับที่นะครับ ฝนแรกนะ ครับ อันนี้ก็เป็นภาพจากระเบียงด้านหน้าของบ้านนะฮะ จุดที่ผม อยากจะให้ดูเนี่ยครับ ก็คือว่า อันนี้คือเส้นที่น้ำมันเข้ากับคลอง ชลประทานนะครับ แล้วจะสังเกตเห็นว่าผ่านทุ่งน้ำเนี่ย คุณภาพ น้ำมันค่อยๆดีขึ้นเรื่อยๆจนมาถึงบ่อสุดท้ายที่เป็นบ่อน้ำบ้านที่ เป็น Natural swimming Pool นะครับ แล้วก็ดินที่น้ำที่มันถูก absorb ผ่านเคมีโลหะหนักต่างๆทั้งหลายเนี่ยมันก็ถูกเลี้ยงไปยัง พื้นที่นา ซึ่งก็เป็นนาข้าวอินทรีย์กับปลูกถั่วอินทรีย์นะครับ แล้วก็ มีพื้นที่บางจุดที่เราทิ้งไว้เลยนะครับ เราเหมือนให้เป็นพื้นที่ที่นก มาอยู่ได้ สัตว์ต่างๆมาอยู่ได้นะครับ อันนี้ถ้าเราดูจากต้นน้ำไป จนถึงปลายน้ำที่น้ำออกเนี่ยเราก็จะเห็นว่าคุณภาพน้ำมันค่อยๆใส ขึ้นเรื่อยๆโดยไม่ได้มีระบบที่เป็นแมคคานิคนะครับ แล้วก็สาหร่าย เหล่านี้ก็ไม่ได้ไปซื้อตามตลาดต้นไม้มาปลูกมันก็ค่อยๆขึ้นมาเอง ค่อยๆวิวัฒน์ขึ้นมาเองนะครับ ผ่านไป 4 ปีนะครับ ต้นไม้ที่เราลง จากกล้าก็ค่อยๆเติบโต ผมคิดว่าไรเซนส์ของงาน landscape มัน คือเป็นงานที่มันมีชีวิตเนาะ มันไม่เหมือนงานสถาปัตยกรรมที่สร้าง เสร็จคือเสร็จแล้ว แต่landscapeคือมันโตของมันไปเรื่อยๆนะ ครับ แล้วมันก็ทำหน้าที่ของมันไปเรื่อยๆ แล้วผมรู้สึกว่ใน ธรรมชาติเขามีปัญญาอยู่เทคโนโลยีที่แบบทำงานอย่างเงียบเชียบ นะ แต่เราอาจจะไม่เคยใช้เทคโนโลยีเหล่านั้นมาทำงานกับความ พยายามของมนุษย์ ก็คือพงหญ้าเราเนี่ย พงแซมต่างๆ บัวหลวง เหล่านี้ครับที่มันขึ้นเองนะครับ อาจจะมียางชนิดที่ฟั้อยๆขึ้นมา ปลูกจากที่อื่นนะครับ แล้วก็พร้อมกันนั้นอันนี้เป็นภาพจากคุณ หมอมอกที่ไปถ่ายแมลงปอที่อยู่ในทุ่งน้ำหนึ่งในน้อยๆนะครับก็ เห็นว่ามีหลากหลายชนิดมากๆนะครับ ซึ่งในแมลงปอถ้าเราเรียน ชีวะก็เป็นตัวชี้วัดคุณสมบัติของของคุณภาพของน้ำ และแมลงปอ เนี่ยเขาก็ทำหน้าที่ในนิเวศ เป็นตัวอ่อนเขาก็กินลูกน้ำพอมันเป็น แมลงปอที่เป็นตัวเต็มวัยเขาก็กินยุงที่บิน ในภาษาอีสานจึงเรียก

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวุฒินุญมหารานกร	แมลงปอว่าเหยี่ยวบิน เพราะว่าวันๆนี่เขากินอยู่มากกว่า 100 ตัว ดังนั้นบ้านที่อ้อยอยู่กลางทุ่งเขาจะไม่ค่อยเจอยุงเลย ผ่านไปสัก 2 ปีเนี่ยครับ ทุ่งนาบึงน้ำต่างๆเนี่ยเปิดแดงก็จะเริ่มมาอยู่ครับ เมื่อก่อนเปิดแดงอาจจะเป็นสัตว์อพยพแต่ตอนนี้กลายเป็นสัตว์ถิ่นเรียบร้อยแล้ว อยู่นี้แล้วรู้สึกปลอดภัยนะครับ แล้วก็ปลากัดป่าเนครับซึ่งเมื่อก่อนเป็นสัตว์ถิ่นซึ่งเดี๋ยวนี้หายากมากๆก็ค่อยๆกลับมาอยู่ รวมทั้งนากเนครับ อันนี้ก็เป็นลำนน้ำปิง ถ้าเราคิดว่าแบบเสื้อคล้ายๆเป็นเหมือนแบบผู้ล่าสูงสุดในป่านะ ระบบนิเวศทุ่งน้ำก็คือมาก ถ้ามีนากก็แสดงว่ามีอาหารค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ นากก็กลับมาใช้พื้นที่น่ะฮะ ถ้าเราลองถอยภาพออกมาไกลพื้นที่ประมาณเนี่ยครับ 20 กว่าไร่ก็เป็นความพยายามหนึ่งเนครับ ของพื้นที่ใหญ่ๆเนี่ยที่มันจะเป็น corridor เชื่อมกันเนครับ ถ้าลองจินตนาการว่าพื้นที่เกษตรกรรมเหล่านี้ก็แบ่งพื้นที่มาจากส่วนอย่างละนิดอย่างละหน่อย ทำให้มันเกิดเป็น stepping Stone มันเกิดเป็น corridor ที่เชื่อมกันผมคิดว่าความฝันที่จะไปสู่ 50% เนี่ยมันน่าจะเป็นไปได้เนครับ
00.27.57	คุณศุภาวุฒินุญมหารานกร	โลกทัศน์ที่ 2 เนครับ ก็คือว่าผมเรียนสถาปัตย์มา ผมถูกสอนให้ทำให้ธรรมชาติมันทำให้ทุกสิ่งมันถูกออกแบบได้ เราทำให้ทุกสิ่งมันแบบควบคุมได้ผ่านงานออกแบบของเรา ตั้งแต่สเกลเล็กสุด ตั้งแต่บ้านไปจนถึงเมือง ว่าเราออกแบบทิศทางออกแบบให้คนมองออกแบบพฤติกรรมซึ่งแน่นอนว่ามันทั้ง success แล้วก็ไม่ success เนอะ แต่ในโลกของธรรมชาติเนี่ยมันทำงานกันเป็นชุมชนนะครับ แล้วก็ทำงานกันแบบไม่สามารถควบคุมได้ครับ ผมคิดว่าโลกทัศน์ 2 แบบเนี่ยแน่นอนแหละว่าพื้นที่เมืองพื้นที่ที่เราอยู่อาศัยเนี่ยเราก็ไม่ได้สามารถปล่อยให้มันเป็น wild 100% ได้ เนาะเพราะถึงความปลอดภัยการอยู่ของเราเนี่ย โจทย์ที่สำคัญของเราตั้งแต่ ณ วินาทีนี้ตั้งแต่อดีตระดับไปจนถึงอนาคตเนี่ย เราจะหาที่จะหา consensus ระหว่างสิ่งที่ถูกออกแบบกันสิ่งที่ถูกปล่อยในธรรมชาติได้อย่างไร ถ้าเราดูภาพนี้ เป็นโปรเจกอีกอันหนึ่งที่ได้ทำ ว่าเป็นพื้นที่พื้นดินธรรมชาติของนาเป็นพื้นที่เกษตร อันนี้ก็เป็นพื้นที่ที่ถูกปล่อยไว้นาน และพงอ้อหญ้าพงแขนขึ้น มีดงกูด

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวดี บุญมหาธนาร	ขึ้น ซึ่งค่อนข้างสวยงามมากนะคะครับ ที่มันบอกว่าสวยงามเพราะเราอยู่ในตรงนี้ที่มันปลอดภัย แต่ถ้าเราก็ก็นั่งอยู่กลางเนี่ยเราก็จะรู้สึกว่ามันอันตรายมากๆผมรู้สึกว่า Sense เรื่องเนี่ยเป็นเรื่องที่ธรรมชาติมากๆเลยมันอยู่ในระดับโครโมโซม ในระดับเจเนติกส์ของเราเนอะครับ เพราะว่าเมื่อก่อนของเราเนี่ย เราวิวัฒนาการผ่านแบบเราต้องเอาตัวรอด ถ้าเราเห็นอะไรไม่เคลียร์อยู่ในทุ่งหญ้าเรามีสิทธิ์โดนล่าจากเสือได้แล้วจะตายได้ แต่ถ้าเราเผลอไปเนี่ยเปิดพื้นที่ให้โล่งเนี่ยเราสามารถเห็นสัตว์ที่เป็นอาหารแล้วล่าได้ง่ายครับผมรู้สึกว่าเราถึงสบายใจการเห็นสนามหญ้าเกลี้ยงๆ เห็นสวนโมเดิร์นเขียวขจีครับ แล้วเราอยู่ในห้องกระจก เรามองเขาแล้วเราสบายใจ แต่สิ่งเหล่านี้จะได้เป็นโรคที่ธรรมชาติเป็น ดังนั้นเราจะหาความสมดุลระหว่างระหว่างภาพเนี่ยได้อย่างไร แล้วผมคิดว่าประเด็นสำคัญคือความงามถ้าเราออกแบบพื้นที่เนอะครับระหว่างกลางเนี่ยให้ระว่างความปลอดภัยกับจุดที่มันควบคุมเนี่ยทางเดินที่มันถูกตัดบ้างตามซิกซ์นอลเนอะ แล้วก็มีความงามมันมีองค์ประกอบในการออกแบบที่ทำให้โลก 2 ใบกันแบบมันแมตช์กันได้เนี่ย ผมคิดว่ามันจะผาสุกเนอะครับ เป็นตัวอย่างให้เห็นเนอะครับ หรือว่าของบางอย่างเนี่ยไม่ว่าเราจะอยากออกแบบให้ตายยังไง อยากออกแบบให้พื้นที่นั้นกมอยู่จิงอะไรอย่างเงี้ย ถามว่าเราทำได้ไหม เราไม่สามารถทำได้เลยเนอะครับ เราแค่ออกแบบให้ธรรมชาติเขาจับตัวเองนิดนึงและสัตว์ที่สบายใจเกิดความไว้วางใจเขาก็จะมาอยู่เองได้ เหมือนเกาะตรงนี้ที่ปล่อยแล้วก็จะเริ่มมีพื้นที่นกไปอยู่เนอะ แต่สิ่งที่มีพลาซภาพสำหรับนักออกแบบมากคือจินตภาพเนอะครับ เพราะว่าในการฟื้นคืนธรรมชาติเนี่ยมันเต็มไปด้วยรายละเอียดทั้งหมดเราจะปรับปรุงดินยังไง เราจะขุดร่องน้ำตรงไหน สรรวางตรงไหน บ้านอยู่ตรงไหนเนอะครับ แต่มันเป็นเรื่องที่มันเป็น fragment มากๆมันเป็นรายละเอียดปลีกย่อยมากๆเลย แต่ถ้าเราในฐานะนักออกแบบเนี่ยที่เราสามารถอ่านนิเวศอ่านภูมิทัศน์ได้พร้อมกับอ่านความต้องการของผู้คน แล้วก็เบรกความต้องการของผู้คนได้ เอาแค่เนี่ยชีวิตจะผ่านผาสุกเลย ไม่ต้องมีเยอะก็ได้ถ้าเกินเยอะเนี่ยมันจะเป็นภาระแล้วอะไรเงี้ยครับ ผม

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	คิดว่า plan หรือ master plan หรือว่า visualize tool เนี่ยมันสำคัญมากๆ อย่างโปรเจกต์นี้ก็เหมือนกันนะครับ การที่เราพื้นดินธรรมชาติไม่ได้หมายความว่าเราปล่อยให้แปลงนาทั้งหมดให้กับพงหญ้าให้เปิดอยู่ มันก็ยังเป็นพื้นที่นาอินทรีย์อยู่ แต่พื้นที่บางส่วนแค่นั้นเองที่มันเป็นพื้นที่ลุ่มต่ำผลผลิตข้าวได้น้อยนะครับ เราสามารถทำให้เขาเป็นบ่อฟิลเตอร์ได้ใหม่ คือดักเคมีจากแปลงด้านบนได้ใหม่ แล้วก็พร้อมกันนั้นเนี่ยอีกเลเยอร์เขาก็เป็นที่ที่ให้สัตว์เขาอยู่ได้นะครับ เป็นพื้นที่ที่ให้มนุษย์เข้าไป enjoy ได้ แล้วก็น้ำที่ผ่านระบบเหล่านี้ก็ทำให้ระบบเกษตรกรรมอยู่ได้ ซึ่งผมคิดว่ามันเป็นอนาคตแล้วมันคือหน้าที่ของนักออกแบบ
00.32.23	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	หรือว่าอันนี้อาจจะเป็นตัวอย่างที่ย่อลงมานิดนึง อย่างเช่นบ้านของลูกค้าท่านหนึ่ง อยู่อำเภอแม่ริมของคุณบอลกับคุณน้ำผึ้งนะครับ ก็คือว่าซื้อที่ที่เป็นเหมือนบ่อปลาเก่าเนาะ แล้วก็มีการขุดตรงนี้ เป็นแบบบ่อปลาเก่าล้อมรอบนาแล้วก็ปลูกบ้านไว้เนะครับ พอปลูกบ้านเสร็จแล้วก็อยากหาคนมาทำสวน ก็จินตภาพของคนทำสวนก็คือทำสวนสวยๆ แต่พอเราได้ไปเห็นที่นี้รู้สึกว่ ที่นี้มีคาแรคเตอร์พิเศษมันเป็นแบบพื้นที่ทุ่งนาที่ค่อนข้างสำคัญเนาะซึ่งปัจจุบันเนี่ยมันถูกกินไปด้วยหมู่บ้านจัดสรรที่ค่อยๆขยายตัวออกมาจากการพัฒนาเขตเมืองนะครับ พอคุยกับเจ้าของเนี่ยคุณบอลกับคุณน้ำผึ้ง ก็มีลูกอยู่คนนึงนะครับ แล้วก็เรียนเหมือน home school ก็อยากจะแบบให้สวนเนี่ยนอกจากเป็นพื้นที่ที่มนุษย์ Enjoy เป็นพื้นที่เรียนรู้ของลูกได้ไหมครับ แล้วก็แกก็เล่าว่าลูกมีภาวะออทิสซึมอ่อนๆนิดนึงนะครับ ก็อยากจะให้ธรรมชาติมันแบบเยียวยานะครับ แล้วก็ก็เป็นงานที่ออกแบบที่เรียกว่าเป็นออกแบบสวนสวยแล้วกันนะครับ แต่ก็มองถึงว่าฟังก์ชันในทางนิเวศน์เนี่ยจะทำไมยังเนี่ยก็ควรปรับที่ดินโดยใช้ที่ดินข้างในนะครับ โดยชุดบ่อนะครับ ที่ทำหน้าที่ดักตะกอนต่างๆ มีบ่อเตี้ยๆให้น้องเค้าแบบได้กระโดดน้ำนะครับ ที่นี้พอผ่านไปฝนแรกนะครับ กล้าไม้ที่เราปลูกเพาะจากเมล็ดๆเนี่ยครับ แล้วก็ค่อยๆขึ้นมาผมรู้สึกว่สวนมันไม่จำเป็นที่จะต้องเดินเข้าไปทุกทีก็ได้ แล้วมีเบ็ดหนๆที่ทำให้แมลงตักแตนอยู่ก็ได้เนะครับ แล้วก็ปลูกแบบ

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวดี บุญมหาธนกร	ผสมผสานหลายชนิดก็ได้ นะครับ ไม่จำเป็นที่ต้องแบบเนี้ยบ เคลียร์คัตอยู่ตลอดเวลา เน้นอนว่าจุดที่มันใกล้บ้านเนี้ยมัน อาจจะเรียบสำหรับปิคนิกอะไรก็ได้ แต่พื้นที่อื่นที่เปิดจะวางไข่ เนี้ยมันจะวางไข่ตรงไหน บางจุดอาจจะเป็นสระตื้นๆใกล้กับบ่อทรายก็ได้ นะครับ แล้วก็ขอบหน้าต่างที่ทำให้มนุษย์กับธรรมชาติยัง ได้เห็นกันและกัน นะครับ หรือว่าบ่อขนาดใหญ่ แล้วก็ขยายชุด ขยายเพิ่มไปเพื่อให้เป็น visual view ไปครับ หรือว่าบึงบัวใน หน้าหนาว บัวก็จะผุตัวลงไปนี้ เขาก็จะตกใจว่าทำไมบัวต้องเป็น แบบนี้ แต่สำหรับธรรมชาติของบัวหลวงพอถึงระยะพักตัวมันก็จะ เป็นแบบนี้ มันเป็นธรรมชาติของเขาไม่สามารถทำให้เป็น evergreen ได้ตลอด ซึ่งการทำงานกับลูกค้าผมรู้สึกที่เราโชคดี มากที่การออกแบบเป็นเหมือนการเรียนรู้ เป็นการ relearn กับ unlearn ไปด้วยนะครับ อย่างทุกคนก็น่าจะหวังว่ามีลูกเนี้ย ตะขบามีไหมสวนแบบนี้ งามีไหม ต้องบอกว่ามีเนาะ เราไม่สามารถห้ามเขาขึ้นมาได้ แต่เราบอกว่าเราใช้กลยุทธ์ในการ ออกแบบหรือเค้ารับสัมผัสด้วยการสัมผัสเพื่อน ทางเดินรอบบ้าน เราก็โรยกรวดใหม่ เวลาคนเดินเหยียบเนี้ยเขาก็จะรู้ว่ามีคนมาไม่ ต้องมาเดินเพ่นพ่านแบบนี้ นะครับ บางจุดก็ไม่ต้องใช้น้ำยาปลูก เป็นปุ๋ยทรายไปทรายร้อนปลวกไม่เดินอะไรเงี้ยครับ ก็ใช้เทคนิค เหล่านี้ที่มันทำให้มนุษย์กับธรรมชาติยังอยู่ร่วมกันได้ นะครับ แล้ว ก็พอมันผ่านไปสักปีนึงแล้วก็ขอนักศึกษา landscape ลองไป สสำรวจว่ามีสิ่งมีชีวิตที่เกิดขึ้นในสวนแบบเป็นยังไงบ้างครับ ก็เป็น เรื่องราวที่ค่อนข้างสนุกนะ เจ้าของก็ได้เรียนรู้ไปด้วยว่า เฮ้ยพื้นที่ ของเราเนี้ยบ้านหลังเนี้ย 1 ไร่ยังไม่อยู่กัน 3 คนนะอยู่กันเป็น ร้อยๆชนิดเลยนะฮะ และจุดที่น่ารักอันหนึ่งที่ผมรู้สึกว่ามันเป็น success case ก็คือว่าก่อนที่จะเราจะออกแบบแบบ เราบอกว่าคุณ แม่คุณน้ำผึ้งเขาบอกว่าพาน้องธรรมชาติไปว่ายน้ำแล้วเขาก็แบบ ไม่กลัวลงน้ำ ไม่ว่าจะเป็นสระตื้นตื้นๆก็คือไม่กลัวลงแต่บ่อยังไม่ ได้ทำส่งงานยังไม่ปลูกต้นไม้ ก็กระโดดไปแล้วแบบเล่นกับลูก คนสวน คือหมายถึงว่าผมคิดว่าสิ่งที่มันเป็นธรรมชาติมันดึงดูด ธรรมชาติเนาะ สิ่งที่เป็นธรรมชาติมันดึงดูดธรรมชาติ ถ้าเด็กมี

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ความเป็นธรรมชาติข้างในสิ่งที่มันเป็นเรียลธรรมชาติก็ย่อมดึงดูดตัวเขา
0.36.38	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	อีกเคสหนึ่งที่ผมรู้สึกว่าเป็นส่วนที่ได้ผลักดันนะครับ แล้วก็เป็นที่ success case แล้วก็ เป็น false case สำหรับผมนะครับ คือการพยายามฟื้นคืนโครงข่ายของในเมืองเชียงใหม่ที่เป็นระบบนิเวศน์ corridor ที่เชื่อมระหว่างดอยสุเทพกับแม่น้ำปิง เมื่อก่อนเนี่ย เมืองเชียงใหม่ 700 กว่าปี เราอยู่ได้โดยไม่เกิดน้ำท่วม โดยระบบต้องประตูเมืองแล้วก็เหมืองฝายนะครับ เหตุการณ์น้ำท่วมล่าสุดเนี่ยฝั่งเนี่ยจนถึงเนี่ยน้ำท่วมหมดเลยนะครับ แต่เขตเมืองเก่าเนี่ยไม่เคยท่วมมาตั้งแต่ประวัติศาสตร์ 700 กว่าปีนะครับ แต่คลองโครงข่าย Network เหล่านี้มันถูกค่อยๆ ลืมแล้วมันถูกค่อยๆ โดนถมมันถูกค่อยๆ concretize มันถูกค่อยๆ ทำให้มันเป็นไม่ใช่คลองนะครับ อันนี้เป็นภาพเมื่อปี 1998 นะครับ ตอนนั้นผมอยู่ปี 4 เนาะ จะมีอาจารย์วิวรรณแล้วก็อาจารย์ต่อมที่เสียไปแล้วเนี่ย พาเราลงชุมชนในวิชา housing ว่าอ้ายเป็นสถาปนิกเรียน housing เนี่ยต้องไปดูบ้านของคนจนนะครับ เป็นครั้งแรกที่ผมซื้อคอมฯ เทียบได้สินค้าว่าสลัมเนี่ยคิดว่ามีแต่เมืองใหญ่ มุมไบ กรุงเทพฯ หรือเชียงใหม่ของเรา มันมีชุมชนแออัดชุกอยู่หลังคลองเต็มไปหมดเลยนะครับ อันนี้เป็นภาพเหตุการณ์ประวัติศาสตร์อันนี้ผมรู้สึกว่ามันน่าสนใจ คือว่าเครือข่ายชุมชนริมคลองอย่างนี้ เขารวมตัวกันเพราะว่าในอดีต คนริมคลองเนี่ย มักจะถูก blame ว่าเป็นสาเหตุของน้ำเสีย ซึ่งก็ส่วนหนึ่งก็ใช่แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมด เพราะว่าน้ำเนี่ยมันเป็นของคนทั้งเมืองเนาะ ก็จะมีนโยบายหลายๆ สมัยที่แบบไล่รื้อชุมชนออกด้วยการเผาหรือการโยกย้ายบ้างครับ แต่วิถีที่มันเคยอยู่กับคลองเนี่ยกับคนกับคลองเนี่ยมันก็ยังมียหลายจุดที่มันยังหาทางตรงกลางได้ไม่จำเป็นต้องแยกคนออกจากคลอง เราก็กระโดดไปทำงานกับเครือข่าย NGO ที่เน้นในการหา solution นะครับ แล้วก็ใช้เวลาหลายสิบปีที่ผ่านมาจนสร้าง Pilot อันนี้ขึ้นมาที่คลองแม่ข่า ซึ่งก็มันไม่ได้เป็น success case ในแง่ใดๆ ทั้งนั้นนะครับ เพราะว่ามันก็ไม่ได้สำเร็จในหลายๆ เรื่องที่เราคาดหวังแต่อย่างน้อยเนี่ยไ้คลองท้องถิ่นน้ำเนี่ย

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนากร	มันเป็นดิน แล้วก็คลองเนี่ยอ่าแบบที่ดีที่สุดในงบประมาณที่จำกัด นั้นมันไม่ถูกเป็นคอนกรีตทั้งหมดมันเป็นแค่บล็อกที่เอาวาง interlog กันแล้วให้ต้นไม้มันปลูกได้นะครับ แล้วก็คนเนี่ยยอม ถอยออกจากพื้นที่ริมคลอง 3 เมตรนะครับ แต่จุดที่ผมอยากเล่า เรื่อง เทรนดีไซน์ กับ wild design by nature ก็คือว่าพอๆมัน เสร็จแล้วในยุคแรกๆที่มันก่อนถูก Over promote tourism ซึ่ง ที่มันจะแบบเป็นทิศทางเนี่ย landscape ริมคลองมันสวยมากมัน คือ landscape ที่เกิดจากธรรมชาติแล้วก็ผู้คนริมคลองเนี่ยปลูก แต่พอหลังจากที่มันถูกทำให้เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวเนี่ยมันก็เริ่มมีการ จ้างปลูก บริษัทรับเหมามาปลูก ปลูกเดือนเว้นเดือนเปลี่ยนนะ ครับ แล้วมันก็ได้เป็นlandscapeแบบนี้ที่มันอยู่กับวิถีชีวิต สะท้อนให้เห็นจิตวิญญาณประวัติศาสตร์ของผู้คน
0.39.47	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนากร	เรื่องที่ 3 ซึ่งผมรู้สึกว่าเป็นมุมมองที่สำคัญนะครับ ก็คือเรื่อง Control กับ connect เราอาจจะคุ้นเคยในControlผ่านงาน ออกแบบของเราเนาะ เพราะเราคิดว่าเราน่าจะออกแบบทุกๆ อย่างได้นะก็โดยไม่ได้ตั้งใจนะครับ เส้นทุกเส้นที่เราขีดที่เราเขียน อย่างเงี้ย มันคือการคอนโทรลแบบนิ่งเนาะ แต่จะเป็นไปได้ไหมที่ กระบวนการออกแบบเนี่ยมันจะ Connect มันจะ Connect ผู้คนกับพื้นที่ Connect ความเข้าใจนะครับ เรามีโอกาสได้ ออกแบบบ้านให้กับพี่นักเขียนท่านหนึ่ง ที่อยู่อยู่ริมแม่น้ำ นครนายกนะ ก็เป็นที่ที่โค้งน้ำริมแม่น้ำนะครับ แล้วก็ตอนวางแพ ลนนิ่งบ้านเนี่ยแน่นอนว่าทุกคนก็อยากอยู่ใกล้น้ำเนาะ ซื่อที่ดินมา เพราะอยากอยู่ใกล้น้ำ แต่จริงๆเราไม่รู้จักแม่น้ำนครนายกเลย นะครับก็จะเป็นไปได้ไหมที่เราแบบชวนกันไปรู้จักแม่น้ำ ท้องน้ำมัน เป็นแบบไหน ตะกอนทรายเป็นแบบไหน ทิศทางน้ำเป็นแบบไหน แล้วก็หน้ามหัสจรรย์มากที่วันนั้นที่ชวนกันไปแคมป์ปิ้งกางเต็นท์ นอนคืนนั้น แล้วก็เช้าวันหนึ่งอะลงไปในแม่น้ำ แม่น้ำแบบโอโหเย็น มากนะครับ แล้วก็ก่อนกลับเนี่ย พี่เอ่ยารูปนกตัวนี้ ซึ่งก็รู้ว่า เป็นนกตัวไหนเนาะ แล้วก็ไปโพสต์ใน Facebook ว่าเป็นนก ตัวไหนนะครับ ก็จะมีผู้เชี่ยวชาญมาบอกว่าเป็นนกตัวแรวเนี่ย มันก็ได้เป็นนกที่แบบหาดูได้ง่ายๆเนาะ แล้วจุดสำคัญคือเขา

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	วางรังบนดิน ก็เลยคิดว่านกที่ต้องวางรังบนดินมันต้องไว้วางใจ ขนาดไหนหรอ มันต้องการพื้นที่ buffer ขนาดไหนที่เราจะต้อง ไม่ไปรบกวนเขา ซึ่งโอภาพนกตัวแรกกับการได้ลงไปจุ่มโคลง เนี่ย shape up วิธีการวาง planning ของบ้าน การออกแบบ บ้านไปทั้งหมดเลย เพราะเรา Connect นะครับ ผมก็เลยตั้ง คำถามว่า process หลังจากเนี่ย ในการออกแบบตั้งแต่สเกลเล็ก ไปถึงสเกลใหญ่เนี่ยเราจะแอดวิธีการ Connect เราเนี่ยไปได้ยังไง นะฮะ
00.41.41	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	อันนี้มีโอกาสออกแบบบ้านหลังหนึ่งที่ลุ่มน้ำวังใกล้บ้านผมนะครับ อันนี้เป็นรูปที่เจ้าของถ่ายก็ถามว่าเพราะตอนขึ้นมาจากฝั่งคุณตี ไปหาอะไรเนี่ย หาเศษเหรียญหรอ คือว่าบ้านมันตั้งอยู่ริมน้ำ สิ่ง ที่ผมเจอในน้ำคือๆเวลาที่กอนหินมาผมเจอตัวนี้เนาะ ตอนแรกผมก็ ตงิดๆละแต่คิดว่ามันต้องไม่ธรรมดาแน่เลย ก็คือส่งไปถามพี่อ้อย พี่อ้อยบอกว่ามันเป็นแมลงข้างก้านโตนะครับ มันเป็นแมลงน้ำ ชนิดหนึ่งที่จะอยู่ในหาอาหารจะอยู่อาศัยในน้ำที่ไหลมีอุณหภูมิ เย็นแล้วก็ sensitive กับเคมีมากนะครับ หรือข้อมูลแค่นี้เนะครับ ผมรู้สึกว่ามันสร้างจิตภาพให้กับเจ้าของบ้านหรือว่าที่ตรงเนี่ยหน้า บ้านเขาเนี่ยมันอยู่นอกเขตโฉนดเนี่ย เขาจะดูแลมันแล้วเขาจะ ดูแลไปถึงต้นน้ำด้วยนะครับ
00.42.33	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	หรือว่าอันนี้เป็นงานอีกชิ้นหนึ่งที่ทำงานแบบฟื้นฟูพื้นที่เกษตรเก่า ชื่อว่าสวนเทียนพรรษา ที่อยู่แม่แตง อันนี้ภาพเก่าที่เจ้าของให้ดู นะครับว่า ก็พยายามทำสวนล้นจีเนาะ แล้วก็ขุดบึงขนาดใหญ่เลย เพราะว่าเจ้าของเดิมเนี่ยอาศัยปลูกข้าวปลูกดอกไม้ชอบปลูก กุหลาบนะครับ แต่พอมันผ่านมา 10 กว่าปีนะครับ ก็ต้นไม้ก็เริ่ม โตเนาะแต่จุดที่ผมอยากให้เจ้าของ connect ก็คือว่าถ้าเราถอยดู สเกลใหญ่แล้วสวนเทียนพรรษามันเป็นส่วนหนึ่งอะไรกับสวน นิเวศน์ภาพใหญ่ ถ้าเราเห็นรูปเนี่ย ห้วยเนี่ยชื่อว่าห้วยสะแลงนะ ครับ น้ำมันก็ไหลลงห้วยมาก่อนจะไปส่งกับแม่น้ำปิงก่อนจะ ไหลลงไปเจ้าพระยา แต่ต้นห้วยเนี่ยเป็นพื้นที่เกษตรกรรมแบบ ข้าวโพดลำไย ใช้สารอินทรีย์ใช้สารเคมีแบบมโหฬารนะครับ แล้ว ก็ทุกฤดูมรสุมเนี่ยน้ำก็จะหลากเขาทุ่งนาตลอดเลยเพราะมันไม่มี

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	ต้นไม้มา absorb ก็จะมีดินโคลนตะกอนนะครับ ดังนั้นก็เลยคุยกับเจ้าของนะครับ ว่าเป็นไปได้ไหมที่สวนเทียนพรรษาจะทำหน้าที่บางอย่างในการทำให้ น้ำทั้งห้วยสะแลงที่ลงไปสู่น้ำปึงด้วยคุณภาพของน้ำที่ดีขึ้น ก็ใช้เครื่องมือที่มีพลาคุณภาพของเรา น้ำที่ไหลลงมาจากห้วยและบึงที่มีอยู่ เราจะจัดการแบบไหน แล้วน้ำที่ไหลจากบึงใหญ่เนี่ยมันต้องมีพื้นที่อะไรบางอย่างที่ทำให้พื้นที่นาเนี่ยเป็นพื้นที่นาที่แบบ productive ที่สุดนะครับ รวมถึงอาคารการวางแผนอะไรต่างๆ ก็สอดคล้องไปกับภาษาใหญ่ของธรรมชาติเนครับ อันนี้ผ่านไป 1 ปีหลังจากเราลอกตะกอนอะไรต่างๆ ธรรมชาติก็ทำงานของเขาเนาะ อันนี้ก็เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำ นกเป็ดแดงชอบมาก คุณแม่ก็ถ่ายรูปมาให้ดูว่าแบบนกเป็ดแดงมาอยู่แล้วนะ เป็นภาพอาคารต่างๆที่เขาสร้างเนอะ ก็ค่อยๆตามแพลนที่เราออกแบบไปนะครับ
0.44.28	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	เรื่องที่ 4 นะครับ ผมรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่สำคัญคือมิติ Time scale เน้นอนว่าเราเป็นมนุษย์ในยุคปัจจุบันเนี่ยเราแทบจะรอกันไม่ได้ เราถูกกำกับโดย Timeline Time blocking ต่างๆ ว่าทุกอย่างมันต้องเสร็จในได้ตั้งใจ แล้วเราก็ค้นชินกับการมองโลกทัศน์ในการมองเวลาเหล่านี้ แต่สำหรับในธรรมชาติเนี่ยเวลามันทอดยาวไปเรื่อยๆและฤดูกาลมันก็เป็นวงกลมเนาะมันไม่ได้แบบเป็นลายเป็นเส้นตรงที่เป็นบล็อกเป็นบล็อกเหมือนธรรมชาติเนครับ เราจะ blend โลกทัศน์ 2 แบบผ่านงานออกแบบได้อย่างไร อันนี้เป็นงานชิ้นหนึ่งที่ได้ทำเนครับ ที่ปราณบุรีเนครับ เมื่อปี 2021 เป็นพื้นที่มรดกของเจ้าของที่อยากทำบ้าน ตอนเข้าไปดูที่ครั้งแรกเนี่ยก็ตกใจนิดนึงว่าให้มันเป็นแบบป่าไมยราพเป็นดินทรายที่แบบไม่ค่อยมีอะไรเลยเนครับ ชูตไปนิดนึงก็เจอน้ำเจิงๆเนครับ แต่ถ้าเราลองมองพื้นที่นี้ด้วยเวลาอันแบบยาวไกลมากๆก่อนหน้าที่ดินจะเป็นแบบนี้มันเคยเป็นแบบไหนหรือว่าถ้าเราปล่อยพื้นที่แบบเนี่ยอีก 100 ปีมันจะเป็นแบบไหน แล้วก็พบว่าจริงๆแล้วเนี่ยพื้นที่ตรงเนี่ยเป็นส่วนหนึ่งของระบบนิเวศน์ป่าสนทรายชายหาด เป็นพื้นที่ dune slack นะครับ คือว่าอันนี้เป็นหาดตัวรูปก.ไก่ของเมืองไทยเนาะ ที่ ณ ปัจจุบันเนี่ยเราสูญเสียพื้นที่เน

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนาร	ทรายไปเยอะแล้ว พื้นที่ตรงเนี่ยมันคือพื้นที่ร่องน้ำจัดหลัง 둔ทราย คือว่าน้ำจากเทือกเขาตะนาวศรีมันก็ค่อยๆไหลลงมา ทำให้พื้นที่แฉะอยู่ตลอดเวลาและที่มันมีทราย คือว่าในอดีตเนี่ยมันก็ถูกคลื่นถูกลมเอาทรายหอบมากองตรงนี้ถ้าเรามองในเชิงมุมมองของมนุษย์เนี่ยเรารู้สึกว่าที่มันเป็นปัญหามากๆ อันนี้คือฤดูช่วงเดือนธันวาคมนะครับจะเข้าหนาวแล้ว แต่น้ำที่มันค่อยๆซึมมาจากเทือกเขาตะนาวศรีมันก็ค่อยๆไหลมากองตรงนี้นะครับ มันก็ทำอะไรไม่ได้เนอะ ถ้าเป็นเราที่เห็นความสำคัญก็ต้องถม แต่ถ้าถมที่สเกลนี้ก็หลายล้านนะครับ เป็นไปได้ไหมที่เราจะผันเป็นส่วนหนึ่งในการฟื้นคืนนิเวศเหล่านี้ แม้แต่ที่อื่นๆเขาอาจจะถูกปรับเป็นรีสอร์ทเป็นโรงแรม แต่อย่างน้อยเนี่ยถ้าเราถมตรงนี้ไปเนี่ยมันหมายความว่าพื้นที่ segment ตรงนี้ก็จะมีน้ำไม่ได้และมันไม่มีพื้นที่ให้น้ำจืดซึมลงไปซาร์จ น้ำเค็มมันจะรุกขึ้นมา อันนี้คือสิ่งที่เราทำก็คือว่าใช้ดินในที่ปรับโยกย้ายบางส่วนแล้วก็รอเวลาที่ธรรมชาติเขาจะได้ทำงาน อันนี้ผ่านไป 1 ปีมมเดียวกันครับ หรือว่ามมนี้มมเดียวกัน หรือว่าหน้าแล้งนะครับ น้ำก็จะลดไปซึ่งก็ถามว่ามันก็เป็นธรรมชาติของมันแบบนี้ เราไม่จำเป็นต้องดูตบมม น้ำเพื่อจะให้น้ำปลื้มสวยอยู่ตลอดเวลาเพราะสิ่งนั้นมันไม่ได้เป็นสิ่งที่ธรรมชาติมันเป็น แต่หน้าน้ำก็ขึ้นอย่างนั้นะครับ แต่จุดเนินที่เราทำบ้านแล้วก็น้ำไม่ท่วมมันหมายถึงว่าบ้านของเขาก็จะอยู่เป็นส่วนหนึ่งของระบบนิเวศทุ่งน้ำนะครับ พอปรับที่ผ่านไป 1 ฤดูกาล เราก็จะเห็นความมีชีวิตกลับมาะครับ แมงมุม ปู แมงปอ ไก่ป่าะครับ นกกระแตแต้แว๊ดมาวางไข่ซึ่งก็อันนี้ก็เป็นเบสิค นกจาบคา นกกระเต็นเนี่ยก็คือใช้พื้นที่นี้ในการทำรัง หลังจากนั้นเราค่อยๆทำบ้านที่จะอยู่กับสิ่งเหล่านี้ยังไง ไม่ให้มี light pollutionนะครับ แล้วก็ให้มันกลมกลืนกับระบบนิเวศน์ นี่อาจเป็นผลงานอีกชิ้นที่เห็นสเกลของเวลานะครับ
00.48.01	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนาร	เนี่ย เรา Import โกโก้มาจากฟิลิปปินส์กับอินโด ถ้าเราทำกาแฟแล้วปลูกโกโก้ได้เนี่ยจะเพิ่มมากขึ้นนะ แต่การจะปลูกโกโก้ได้ไม่ต้องการนิเวศป่าเนาะ เพราะว่าถ้าใครรู้ว่าโกโก้มันเหมือนทุเรียนนะมันต้องมีต้นไม้สูงๆมีต้นทองหลาง มีต้นไม้ที่มันเป็นที่เลี้ยง

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ก่อนที่เราจะทำอาคารอาร์มเนี่ยแล้วต้องพื้นนิเวศน์ทั้งหมด กลับคืนมาให้ได้นะครับ ซึ่งก็บอกคุณสิว่ามันใช้เวลาานมากวนะครับ อันนี้ก่อนหลังจากที่เราไป ในการปรับที่ก็จะเป็นประมาณเนี่ย เค้าก็เป็นทุ่งไมยราพนะ แต่สิ่งที่เรารู้สึกน่าสนใจแล้วก็ได้เรียนรู้จากนั้นก็ถือว่าปลุกควายที่มันอยู่ตรงนั้นนะครับ ก็คือว่าปลุกความนั้นมันไม่เคยแห้ง เนื่องจากว่าควายก็ต้องแช่น้ำให้ตัวเขาแบบขึ้นอยู่ตลอดเวลา เขาก็จะแบบขุดแล้วก็เอากีบเท้าย่าแล้วก็ขี้วัวของเขาก็จะไปชิลบ่อ ทำให้เกิด wetland เล็กๆ แล้วก็พืชกล้าต้นไม้เนี่ยก็ขึ้นตามปลุกควาย ในขณะที่ที่อื่นเนี่ยเอาจากขุดลงไปเนี่ยดังเป้งๆก็คือมันมีแต่หินนะครับ หนวดดินมันหายไปเนอะ แล้วก็คือว่าเราลอกควาย copy idea ของควาย ก็คือเราขุดสระนี้เลยเพราะเป็นจุดที่ต่ำที่สุดแล้วก็ดินก็น่าจะดีที่สุดแล้วก็แค่ขยายสระแล้วก็เอาดินที่ได้เนี่ยมาปรับที่ แล้วก็มีการขุดร่องดักความชื้นต่าง ๆ นะครับ หลังจากนั้นออกแบบอาคาร อาคารก็ค่อย ๆ สร้างขึ้นนะครับ ผ่านไป 7 ปี นะครับ พื้นที่ที่สูญเสียหน้าดินเนี่ยก็ค่อยๆฟื้นคืนกลับมา นะครับ คือถ้าเราปล่อยให้ธรรมชาติเขาก็ทำงานไปเนี่ยมันอาจจะเป็น 10 ปี 20 ปีเนอะ แต่ถ้าเราเข้าใจในช่วง succession การที่ต้นไม้ค่อยๆพัฒนาจากพื้นที่ที่มันถูกเปิดโล่งกลายเป็นป่าเนี่ย การออกแบบของเรามันช่วยลดระยะเวลา นะครับ อันนี้เป็นผมเมื่อตอนปรับที่ตอนแรกๆ นะครับก็เหมือนไปวางลายของ contour line ที่ให้มันน้ำ Surface drain เนี่ยมันถูกซึมไปในดินเนอะ แล้วก็เก็บเมล็ดไม้จากมะฮอกกานีอินเดียมา นะครับ 10 ปีก็โต นะครับ ผมรู้สึกว่าการทำงานกับเวลาเนี่ยมันเป็นเรื่องสำคัญถ้าเราวาง Direction ถูกเวลามันจะอยู่ข้างเรา แต่ถ้าเราแบบวาง Direction ผิดเนี่ยเวลามันเป็นตัวกัดกร่อนทำลายมากมายเลย แล้วก็เสียเงินทุกอย่างมันก็ผูกพันไปตามกาล
0.50.40	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	World view ที่ 5 นะครับ ก็คือเรื่องของความสุข เรามีหน้าที่ที่ต้องทำให้สวยเนอะ หน้าที่ของสถาปนิกคืออะไรเรื่องฟังก์ชันเรื่องความแข็งแรงเรื่อง Aesthetic แต่สำหรับความงามธรรมชาติเนี่ยมันเป็นความงามที่แบบเปราะบาง นะครับ มันไม่คงอยู่แล้วมันไม่ได้คิดว่ามันต้องทำให้สวยด้วยมันแค่ทำหน้าที่ ดังนั้นทุกไซส์ที่

		เราไปนะครับมันจึงสำคัญเพราะว่าในระบบธรรมชาติมันมันมีต้นอะไรขึ้นบ้างนะครับ อันนี้เป็นที่หัวหินมันก็อาจจะจะเป็นพืชอีกแบบหนึ่งซึ่งจากตรงตรงหาดไม้ลูกก็จะเป็นอีกแบบหนึ่ง สิ่งเหล่านี้เนี่ยผมรู้สึกว่ามันไคด์เรามาก ๆ ในการจะปลูกอะไรจะจัดการพื้นที่แบบไหน เพราะว่ามันถูก prove ผ่านกาลเวลามาแล้วว่าไม่มีใครไปดูแลมันแต่ก็สามารถสร้าง ecosystem ได้ หรือว่าพื้นที่เริ่มค่อย ๆ น่าเศร้านะ อันนี้คือแถวๆปราณบุรีนะพื้นที่ที่ประกาศพื้นที่แบบทุ่งน้ำเค็มแล้วก็ถูกถมด้วยหมู่บ้านจัดสรรหน้าตาเหมือนโปรวองซ์ (Provence) แต่เขาไม่รู้เลยว่าพื้นที่เขาสวยมาก ๆ ถ้าลองไปดูแบบต้นชะครามเนี่ยครับ ขอบต้นชะครามก็จะเต็มไปด้วยลอยดินนก นกดินเทียนอะไรมาอยู่เนะครับ ผมรู้สึกว่าถ้าเรามีโลกทัศน์กับความงามที่ใกล้เคียงธรรมชาติมากขึ้นสิ่งทัศนคติของความงามเราจะไม่เกิดเคสนี้ ในการออกแบบสถาปนิกอาจจะเสนอว่าจะเป็น House on steel ได้ไหม เป็นบ้านที่มันยกใต้ถุนได้ไหม เราถมบางส่วนที่ถนนเข้าได้ที่จอดรถได้ไหม แต่ตัวบ้านเนี่ยยกเท่าๆเลยได้ไหมอะไรอย่างเงี้ย ผมคิดว่ามันมี Value ในการตลาดมากกว่าบ้านที่ต้องถมที่แล้วก็ใช้มูลค่าสูงมาก ๆ นะครับ ในการจัดการ เพราะเป็นดินถมทั้งนั้นเลยที่ต้องไประเบิดภูเขาแล้วก็ต้องปลูกต้นไม้บนดินถมอย่างเงี้ยต้องใช้น้ำปริมาณมหาศาลมาก ๆ นะฮะ
0.52.32	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนาร	อันนี้เป็นส่วนหน้าออฟฟิศใจบ้านที่เราทดลองปลูกนะครับ ก็เป็นหญ้าพื้นถิ่นทั้งวัชพืชแล้วก็ไม่ว่าพืชเนาะแล้วเราก็พบว่าจริงๆในโลกของธรรมชาติมีความงามแบบนี้ะครับ ที่มันเวลามันไม่ได้เป็นเส้นตรงนั้นเป็นวงกลมเนะครับ เขาเกิดเขาเติบโตแล้วเขาก็ตายเขาก็เกิดเนะครับ ความตายของต้นฉัตรพระอินทร์เนี่ยมันก็เป็นส่วนหนึ่งนะครับของการตายของความสวยของดอกได้ หรืออันนี้ตรงหน้าระเบียงบ้านเนะครับ ก็คือว่าฤดูกาลหนึ่งเขาก็เป็นแบบนี้และอีกฤดูกาลหนึ่งก็เป็นแบบนี้ ถึงแม้เราอาจจะชอบฤดูกาลนี้เพราะเรารู้สึกแบบ seasonal มันเปลี่ยนแปลงมาดูแบบยุโรปมาก ๆ แต่เราก็ทำไม่ได้ เราทำได้ก็คือว่าเราต้องมองว่าสิ่งนี้ก็คือความงามด้วย และฤดูความหนาวก็คือฤดูกาลของมันด้วย แล้วในความงามเนี่ยมันจะมีชีวิตที่มันไม่สามารถหามาได้ ไม่สามารถ

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวดี บุญมหาธนกร	Shopping ใน Lazada ได้ แต้นมากินดอกแล้วก็ถูกล็อคด้วยใบ แมงมุม เริ่มมีปาดเข้ามาอยู่ก็เกิดเป็น sound scape ใน ambient ที่เราอยู่อาศัยนะครับ
0.53.39	คุณศุภาวดี บุญมหาธนกร	เรื่องที่ 6 นะครับคือการมอง ผมคิดว่าอาชีพสถาปนิก โดยเฉพาะ ปัจจุบันเราทำงานกับ Visual เราต้องขายแบบผ่านภาพ perspective ลูกค้ามาหาเราเพราะว่าเขาเห็นงานเราในโซเชียล มีเดียะครับ จนเรารู้สึกว่ามันมีผัสสะอื่น ๆ ที่สิ่งต่างๆที่มันดำรง อยู่ คือว่าเราค้นเคยในการทำพวกวิวสวยๆ เราคิดว่าการเห็น มันคือทั้งหมดนะครับ แต่จริงๆการมีอยู่ของเราการมีชีวิตของเรา มันคือทั้งหมดนะ อันนี้เป็นสวนของพี่สาวผมที่แม่ทา ชื่อสวนพี่ปุ๋ย หรือแม่ทาออร์แกนิก แก่ทำเป็นเกษตรกรอินทรีย์ที่เก็บเมล็ด พันธุ์อินทรีย์นะครับ แล้วผมก็มักจะไปบ้านแกเพราะว่าอาหาร บ้านแกอร่อยนะครับ เป็นเหมือนครัวของบ้านผมนี่ก็เป็นดอกไม้ที่ เก็บจากสวนแกนะครับ แกไม่ได้จับดีไซน์มาเลยนะครับ ไม่ได้จับ อะไรมาทั้งนั้นนะครับ แล้วก็สวนเหล่านี้ก็ไม่ได้ถูกคิดว่าถูกดีไซน์ เนาะแต่มันเป็นวิถีชีวิตของแกที่ดีไซน์สวนแบบนี้ขึ้นมา แกเดินไป ก็เด็ดวัชพืช เห็นตรงนี้ในป่าก็ขุดมาปลูก ผมคิดว่าการออกแบบที่ มันใช้เครื่องมือการดำรงชีวิตเป็นการออกแบบมันจะมีหน้าตาเป็น แบบไหนนะ ถ้าเราทำแบบนี้ได้ทุกคนในห้องเนี่ยมีผลต่อการ งานออกแบบ ไม่ใช่แค่เพียงสถาปนิกนะฮะ บางทีมันก็อาจจะเป็น อาหารของเราด้วยอย่างเช่น ถูฝนก็จะเป็นลูกอ๊อดนะครับ ปลา ยูดุหนาวตันฤดูฝนก็จะมีเห็ดในพื้นที่ของเรานะครับ หรือว่าอันนี้ก็ ก็จะเป็นใกล้ๆบ้านผมคือเป็นห้องน้ำ ห้องน้ำของลุงคนึงและ สวนก็แบบสวยมากฮะ peace off มากฮะ แต่ใช้พื้นที่บ้าน ครับ ถ้ามองว่าสวนแบบนี้ลู่ออกแบบยังไง แกก็เกาหัวว่าออกแบบ มันหมายความว่าอะไรเพราะทุกครั้งที่แกมาเข้าห้องน้ำเนี่ยน้ำก็ ซึมไปตามร่องลำธารเลยเนาะแกเดินไปวัดแกก็เจอดอกนี้แกก็ยืม มาใส่ในกระเป๋ากางเกง พอมาถึงหน้าห้องน้ำแกก็โปรยอะไร อย่างเงี้ยครับ ผมคิดว่าเอ๊ะเรามันเหมือนนกเลยเนาะมันเหมือน สัตว์เลยเนาะมันเหมือนที่เขาแบบสัตว์ในการที่แบบกระจายพันธุ์ นะครับ ผมคิดว่ามนุษย์เนี่ยเราทำหน้าที่แบบนั้นได้ หรือว่าวิถี

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ชีวิตความเชื่อเรามันจะมีผลกับ landscape ของเราไหมนะครับ อย่างอันนี้ผมถ่ายที่แม่แจ่ม งานจุลกฐินของปีที่ผ่านมาครับ ถ้าเรามองมันแค่เป็นวิวสวยเนี่ย ดอกไม้มันคือดอกไม้ที่เรามองจากห้องนั่งเล่น living room นอน daybed อ่านหนังสือแล้วมองดอกไม้เนอะ แต่ถ้าเราคิดว่าดอกไม้เป็นส่วนหนึ่งของ Spirit ของเราเป็นขวัญของเราเนี่ย เราจะทรีต (treat) ดอกไม้ไม่เหมือนกัน อย่างอันนี้ก็คือจุลกฐิน คือทุกคนก็จะทอผ้าฝ้ายในคืนเดียวเพื่อถวายพระ แสดงว่ามันต้องการชุมชนที่ใหญ่มากๆ ในการทอผ้าฝ้าย แล้วเขาก็จะตัดดอกไม้รอบหน้าบ้านเนี่ยมาเป็นจุดที่ขวางของเขาเนาะ แล้วก็ตอนพระสวดเนี่ย สายสินจากด้ายก็จะโยงขวัญทุกคนเข้าไปหาเป็นขวัญของชุมชนอะไรเงี้ย ผมคิดว่าสิ่งเหล่านี้มันเป็นเรื่องสวยงามและถ้าเรากลับมามองในชุมชนของเรา เรา Connect กับอะไรบ้าง ผมคิดว่าส่วนหนึ่งของการ rewilding คือการที่เรา Connect กับอะไรสักสิ่งหนึ่ง ชุมชนของเรา สภาพแวดล้อมใกล้ตัวของเรานะครับ หรืออันนี้ที่แม่ทาที่บ้านผม ก็คือจะมีป่า ชาวบ้านเรียกมันว่าป่าหอ แต่ผมเรียกมันมาป่าโตโตโร่ (Totoro) เพราะว่ามันเป็นป่า spirit นะครับ คือว่า spirit ของผู้ใช้น้ำที่ทำนาจะมาอยู่ตรงนี้ ดังนั้นก่อนฤดูทำนาเนี่ยไม่ว่าใครจะทำนาต้องใช้น้ำเนี่ยต้องมาไหว้ป่านะครับ พื้นที่เหล่านี้เป็น common ใน area อะเนอะ ไม่ได้เป็น public เพราะว่ามันถูกดูแลด้วย community แล้วมันก็มีฟังก์ชันในเชิงสังคมก็คือว่ามันแบ่งน้ำเข้านาให้เท่าเทียมกัน มากินข้าวด้วยกัน มาเช็ดควาย มาบูชาผีประจำสถานที่นะครับ แต่สำหรับเรามนุษย์ยุคนี้ ผมรู้สึกว่าผมเห็น movement ใหม่ๆ ในการที่ทำให้เราเชื่อมโยงกับธรรมชาติ อันนี้เป็นภาพที่ผมถ่ายจากเวิร์คช็อป ที่ไปจัดกับอาจารย์แหม่มนะครับ ก็คือเวิร์คช็อปครั้งล่าสุดที่เราได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันที่เชียงใหม่ 3 คืน 4 วัน นะครับ เราไม่ได้ไปมองแลนสเคป แต่เราไปอยู่เพื่อซึมซับแลนสเคปนะครับ นี่ก็เป็นผลงานของน้องๆ ที่ทำมา อาจจะผ่านการจัดแจกันของเราได้บ้าง ถ้าเราใช้ดอกไม้ที่อยู่ในสวนของเราจัดแจกันเนี่ย ผมเชื่อว่าสวนของเราจะเป็นอย่างอื่นแบบนึงเลยกว่าการไปซื้อต้นไม้จากปากคลอง ถ้าเรา

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนากร	ออกแบบผ่านวิถีชีวิตของเรา ผมเชื่อว่าสิ่งรอบตัวเราจะเปลี่ยนไปด้วย
0.58.16	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนากร	แล้วก็เป็นเรื่องสุดท้ายนะครับ ซึ่งผมอาจจะไม่ได้แยกเป็นทวิภาวะนะ ไม่ได้เป็นแบบ 2 ฝั่ง แต่ผมคิดว่าการฟื้นคืนนิเวศน์มันคือการเยียวยาโลก ซึ่งเราจะเยียวยาโลกได้เนี่ยเราไม่สามารถจะต้องทำตัวเหมือนเดิม มนุษย์มันก็ต้องเสียอะไรบางอย่าง มนุษย์ต้องแชร์บางอย่าง การแชร์หมายถึงว่าเราไม่ได้สิ่งที่เราต้องการทั้งหมดหรอกแต่เราจะได้สิ่งสำคัญที่มีนสำคัญสำหรับเรา นะครับ ดังนั้นจะเห็นว่างานทั้งหมดทุกชิ้นเนี่ยมันไม่ได้แบบตอบความต้องการของเจ้าของแบบทุกอย่างต้องเป็นไปได้ผ่านงานออกแบบ แต่มันคือการหา consensus ระหว่างความต้องการพื้นฐานของเขาที่จะทำให้ชีวิตมีความสุขแล้วก็ธรรมชาติก็อยู่ได้ จะเป็นไปได้ไหมที่หลังจากเนี่ยบ้านของเราจะเป็นแบบมีที่อยู่ให้กับนกปรอดได้ตลอดลูกเนาะ จะเป็นไปได้ไหมที่สวนของเราเนี่ยจะเป็นแบบ Protinater path อันนี้เหมือนบ้านผมที่เลี้ยงรังของชันโรง มันก็หาถิ่นระยะ 300-500 เมตร ซึ่งหมายถึงว่าถ้าบ้านเราเลี้ยงชันโรงได้รัศมี 300-500 เมตรเนี่ย ก็จะมีอาหารให้ผีเสื้อให้นกนะครับ บ้างที่เราจะพูดถึงว่าต้นไม้มันให้น้ำหวานนะครับ บ้างที่เราอาจจะไม่เคยเห็นมันเลยเนอะ ว่าน้ำหวานมันเป็นแบบไหน อันนี้ก็คือดอกกระดังใบ แล้วก็ท่อตุ่มที่เป็นน้ำหวานขึ้นมาตรงนี้ ซึ่งมันหวานมากนะครับ ซึ่งพื้นที่ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่มันสำคัญทั้งนั้นถ้ามันเชื่อมกันเป็นคอร์ริเดอร์ (corridor) นะครับเราอาจจะคิดว่าเอ๊ะแล้วคนที่เมืองจะมีส่วนร่วมกับเราแบบไหนได้บ้างแน่นอนเราต้องละความสะดวกสบายบางอย่างแต่เราต้องแชร์บางอย่าง แล้วถ้าการแชร์ของเราเนี่ยมันเต็มไปด้วยดอกที่มากพอพื้นที่ปัจเจกของเราก็จะมีพลัง
1.00.16	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนากร	ก็เป็นการบอกเล่าเรื่องราวประสบการณ์ที่ผมพบเจอในการทำงาน Land เนาะ ผมเชื่อว่าสิ่งมีชีวิตเนี่ยมันมองหาการ Connect อยู่เสมอแหละ ถ้าจากประสบการณ์และชีวิตส่วนตัวถ้าเรารู้สึก Connect กับใครเพราะว่าเรารู้สึกว่าคนนั้นสำคัญกับเราเนาะ ธรรมชาติก็เหมือนกันนะครับ งานเยียวยาทางพื้นที่มัน

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	เป็นงานสเกลใหญ่มากๆครับ ผมคนเดียวไม่สามารถทำได้ คนๆ เดียวไม่สามารถทำได้แต่ถ้าสิ่งนี้มันสำคัญ แล้วเราแชร์กันได้ผม คิดว่ามันเป็นไปได้แน่ครับ ขอบคุณครับ
1.01.05	พิธีกร ผศ.ดร.กนกวลี สุธีธร	ขอบคุณคุณต้นนะคะ สำหรับการบรรยายที่รู้สึกว่าได้รับแรง บันดาลใจ แล้วก็มีความสุขมากแล้วก็ข้อมูลหลายอย่างที่รู้สึกว่า ทำให้ไม่หมดหวังนะเพราะว่าปัญหาสิ่งแวดล้อมทุกวันนี้ทั้งเรื่อง ฝุ่น ไฟไหม้ น้ำท่วมปีที่ผ่านมามากมายที่ รู้สึกว่าพอเป็นปัญหาจาก สิ่งแวดล้อม ก็ทำให้จิตใจเราหดหู่แล้วพอมันรู้สึกว่าโลกเรามันอยู่ ยาก เราก็รู้สึกว่าเกิดความหดหู่ในใจแต่เราก็ยังพอเห็นงานที่แบบ ภายใน 5 ปีหรือ 7 ปี เราสามารถสร้างสรรค์แล้วพอพลิกฟื้น กลับมาได้โดยที่เราไม่ได้มองตัวเองว่าเป็นสถาปนิกหรือนัก ออกแบบ แต่ว่าเราทำงานร่วมกับธรรมชาตินะคะ แล้วก็ให้ความ ไว้วางใจธรรมชาติ แล้วก็เหมือนกับพอเห็นรูปเราก็รู้สึกใจฟูขึ้นมา นิดนึง แล้วก็เด็กๆมานั่งฟังก็หวังว่าจะได้อาได้รับอะไรกลับไป เป็นแรงบันดาลใจแล้วก็ทำให้เกิดความคิดอะไรที่จะสร้างความ เชื่อมต่อธรรมชาตินะ แล้วก็ก็เป็นความหวังของเราเนอะ คนที่อยู่ ในคลิปนี้นะคะก็อยากจะให้ช่วงเวลาเป็นส่วนใหญ่ในดินนี้เนอะ ถ้า ใครมีคำถามหรือ comment หรืออยากจะแชร์อะไรนะ เรา ออกมาแลกเปลี่ยนกันนะคะ มีคำถามอะไรไหมคะ
1.02.39	พิธีกร ผศ.ดร.กนกวลี สุธีธร	แต่ถ้ายังไม่มีเดี่ยวขอเวลาถามก่อน ก็คืออยากรู้ว่าคืนนี้หลายๆ โครงการเมื่อก็พอเอาโปรเจกต์ตัวน้อยขึ้นมาคุย เรารู้สึกประทับใจ คือปีที่แล้วไปมา แล้วก็ในรูปนี้สวยแล้ว แต่ว่าที่จริงมันสวยกว่า แล้วมันทำให้เรานึกถึงแบบสิ่งที่มันไม่น่าเกิดขึ้นได้นะ ตอน กลางคืนอยู่ดีๆก็มีหิ่งห้อย ซึ่งเราไม่ได้คาดหวังว่ามันมีอะไรอย่าง นั้นใกล้ตัวเราขนาดนี้คะแต่ที่นี้พอมานะในเมืองเนี่ย มันมีความ เป็นไปได้มากน้อยแค่ไหนที่เราจะเอาแนวคิดวายนิ่ง (wilding) กลับเข้ามาในเมืองเพราะอย่างที่ดี บอกว่ามนุษย์เราก็มี สัญชาตญาณที่เราอยากจะรู้สึกปลอดภัยนะ แล้วก็แต่ว่าธรรมชาติ เนี่ยเขาก็ต้องการพื้นที่ที่จริงๆเขาต้องการแค่ให้เขามีชีวิตอยู่ เขาก็ ไม่ได้ต้องการอะไรมาก แต่ว่าคิดว่าทำยังไงให้สื่อสารให้คนเข้าใจ

Time	Speaker	Audio
		อะคะ คือเมื่อก็จริงๆคุณตีพูดไปนิดหน่อยแล้วเรื่องการใช้ชีวิตเป็นเครื่องมือ แต่ว่ามีวิธีไหนอีกบ้างคะ
1.03.38	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ขอบคุณอาจารย์แหม่มครับ ผมคิดว่าในเมืองมันจำเป็นมากๆ และผมรู้สึกว่าการกลุ่มคนแรกที่สำคัญคือ policy maker เนอะ เพราะมันต้องการสเกลใหญ่ พื้นที่ใหญ่มันยังอิมแพ็คเนอะ นึกถึงเวลาเป็นเต็กมหาลัยอยู่หอเนี่ย หอไม่มีระเบียบเราจะทำอะไรได้ ซึ่งมันก็เป็นแบบนั้นในเมือง density มันสูงเนอะ ดังนั้นถ้าคนที่ทำงานเรื่องเห็นภาพใหญ่ policy maker planner ต่างๆเนี่ย เห็นความสำคัญเรื่อง biodiversity ผมเชื่อว่ามันจะ shape up idea นะครับ ผมคิดว่าอันนี้เป็นคำตอบพื้นที่ที่ทุกคนน่าจะรู้อยู่แล้วนะครับ แต่สิ่งที่สำคัญคิดว่ามีอีกคำหนึ่งที่ผมไม่ได้พูดไปคือ Nature literacy เมื่อสัก 5 ปีก่อนนะครับ หมอหม่อมที่เป็นนักธรรมชาติวิทยามาบรรยายเรื่องนกที่ออฟฟิศนะครับ ในสไลด์แรกของหมอหม่อมคือช็อคเหมือนกันว่า ฉายภาพขึ้นมาเต็มไปด้วยโลโก้ของแบรนด์ดังต่างๆกว่า 40 ชนิด แล้วก็ถามคนในห้องฟัง 40 ชนิดเนี่ยทุกคนรู้จักหมดเลยก็คือแบรนด์อะไร นี่จากเดนมาร์ก นี่ของสวีเดน สไลด์ที่สองเอาพีชขึ้นมา 10 ชนิด ไม่มีใครรู้จักเลยว่ามันคืออะไร แยกไม่ออกด้วยซ้ำ สไลด์ที่สามเอาสัตว์ที่มีพิษกับไม่มีพิษมาอยู่ เราแบบไม่รู้เลย ซึ่งถามว่าเราไม่รู้เลยเป็นบาปไหม ไม่น่าผิดเลย สภาพแวดล้อมของเรามันหล่อหลอมให้เราไม่ต้องรู้ก็จะมีชีวิตอยู่รอด เราเปิดแอปได้หาว่าเขVENอยู่ไหนเราอยู่รอดถ้าอยู่สุขุมวิท แต่ถ้าเรารู้ว่าอันนี้มันนกจาบคาหัวเขียวมันไม่ค่อยมีประโยชน์อะไรกับการที่เราอยู่สุขุมวิท แต่สำหรับเราผมเชื่อว่าสภาพแวดล้อมมัน shape โลกทัศน์มัน shape การอ่าน landscape สายตา ทุกๆอย่างของเรา ดังนั้นโจทย์ใหญ่ของมันเมืองของเรามันจะต้องเปลี่ยนก่อนนะครับ แต่ในเมืองมันจะเปลี่ยนได้ก็ต้องการพลเมืองที่ตื่นรู้เรื่องธรรมชาติ เราต้องเห็นความสำคัญของธรรมชาติว่าเราไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญ มันยังมีส่วนอื่นๆด้วยเนอะ แล้วก็อย่างสัตว์ที่พบอาจจะยกตัวอย่างไปแล้ว งูทุกชนิดไม่ได้เป็นงูมีพิษเนอะ เหมือนบ้านคุณบอลคุณน้ำผึ้งมันน่ารักมาก เหมือนตอนแรกๆพอเราบอกว่าเรามาทดลองบ้าน

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนาร	ที่น้องธรรมจะได้เรียนรู้ธรรมชาติไปพร้อมๆกัน รู้ใหม่ว่านั่นจะมีทั้งสัตว์มีพิษและไม่มีพิษนะ ตอนแรกเขาก็กลัวๆกลัวๆเนอะ แล้วพอมีที่นึงตอนเราทำแบบเสร็จ อันนี้เขาก็จะเริ่มแบบอันนี้นักมาอยู่ถ่ายรูปลงกลุ่มไลน์ วันนี้ตัวอะไรมาอยู่อะไรอย่างงี้ แล้วพอมีที่หนึ่งผมก็ถามว่าเจอตะขาบหรือแมงป่องไหม แต่ยังไม่เจอ เพราะถ้าเป็นลูกค้ารีสอร์ทคงเคลมไปแล้ว ผมก็เลยบอกไปก่อนเลยว่าเดี๋ยวสักพักเนี่ยเริ่มมีกบมีเขียด รอบๆทุ่งน้ำมีงูเนอะ เนอะ เพราะดังนั้นเราจะต้องหาความรู้เพิ่มนะว่างูมีพิษนะ ต้องระวังต้องอยู่ห่างๆ จะได้บอกลูกได้ ก็แนะนำเพลงไทยอะไรก็ได้ไป บอกเล่นๆแต่แกซีเรียส แยกไปคลิกเพลงจริง ตอนเย็นมีคนส่งรูปมาในเพจแกก็จำได้ แล้วมีวันนึงมีงูสามเหลี่ยมซึ่งเป็นงูพิษเข้ามาในบ้านแก อยู่ในโพรงบริเวณรอบบ้าน แกก็ถามมาในกลุ่มไลน์ว่านี่งูสามเหลี่ยมใช่ไหม ผมคิดว่านี่คือการ success นะครับ ไม่ได้หมายความว่าเจองูปุ๊บเรียกคนสวนฆ่าเลย ผมคิดว่าการออกแบบสภาพสวนแบบนี้มัน shape up ว่าเขาจะต้องรู้อะไรบ้าง เหมือนกันถ้าเรามีสายตาเห็นโลกทัศน์ที่ผมเล่าไป 7 อย่างเนี่ย ผมคิดว่าสภาพแวดล้อมของเราจะเริ่มเปลี่ยนและเริ่มตึงตึงกับสวนในกทม.ที่ทำแบบนี้มันดีกับระบบนิเวศใหม่ จะเริ่มตึงตึงกับการตัดแต่งต้นไม้ สวนต่างๆในอาคารของเรา หรือว่าเราอาจจะนั่งอยู่ในห้องสมุดแล้วนกบินชนกระจกของเรา เราจะมีสติว่าเหตุการณ์ไม่ปกติแล้ว ผมรู้สึกว่าการโลกทัศน์แบบนี้มันสำคัญมากๆ มันเปลี่ยนด้วยพลังพลเมืองไม่ได้เปลี่ยนด้วยแพลนเนอร์คนเดียวที่จะเปลี่ยนได้
1.08.21	พิธิกร ผศ.ดร.กนกวลี สุธีธร	ขอบคุณคุณต้นนะคะ คิดว่าเรื่องนี้มันสำคัญมากๆเลย มันเหมือนเป็นภาษาของธรรมชาติ เหมือนมนุษย์เราเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ซึ่งเราจะอยากควบคุมทุกอย่างเฉพาะดีไซน์เนอร์เพราะอยากจะทำแบบออกแบบเพื่อให้ตอบสนองต่อคนนะคะ จากที่คุณตีเล่าก็คือบางอย่างก็ควบคุมไม่ได้ แล้วก็บางอย่างก็ต้องให้ธรรมชาติเป็นตัวจัดการ มันจะได้ผลลัพธ์ออกมาที่ ถ้าเราสามารถเห็นความงามของ Nature literacy ได้เราก็จะรู้ว่ามันไม่สวยช่วงสามเดือนนี้ แต่เดี๋ยวมันก็จะกลับมา เป็นเรื่องจริงมาก

Time	Speaker	Audio
	พิธีกร ผศ.ดร.กนกวลี สุธีธร	เพราะเคยโดนถามว่าจะทำยังไงให้สวยตลอดทั้งปี ก็เลยสวนว่าก็ คงต้องไปหาของปลอมมาใส่แล้ว แต่ถ้าเราสามารถสื่อสารให้ ลูกค้าหรือคนฟังหรือคนทั่วไปให้เข้าใจได้ว่า ธรรมชาติมันมีความ ยาวที่เปลี่ยนตามฤดูกาล แล้วเขาสามารถใช้เวลารอได้แล้วก็เขา สามารถเข้าใจภาษาของธรรมชาติได้ นี่ ก็เป็น Nature resolution ที่สำคัญ แล้วถ้าเราสามารถกระจายออกไปได้ เป้าหมายก็สามารถเป็นไปได้นะคะ ก็รู้สึกมีความหวังขึ้นมาหน่อย มีคำถามไหมคะ
1.10.04	ผู้ถามคนที่ 1	ตอนนี้หนูก็เป็นนิสิตสส. อยู่ปี5นะคะ โปรเจคเป็นรีสอร์ทค่ะ คือ ตอนแรกไม่มีมุมมองเรื่องเกี่ยวกับนิเวศน์มากเท่าไร แต่ว่าตอน เราก็ลองลงศึกษานะคะ คือจริงๆไซต์ของหนูคล้ายกับโปรเจค resilience house คืออยู่ตรงแซนด์ดูน (sand dune) เหมือนกัน ตอนนี้ก็เลยมีความคิดที่จะออกแบบรีสอร์ทที่มีความเป็นมิตรกับ ระบบนิเวศในพื้นที่ที่ตอนนี้อาจจะโดนถามที่ ทำให้แซนด์ดูน หายไปหมด เลยคิดเรื่องว่าเราสามารถดีไซน์สถาปัตยกรรมยังไง ให้คงอยู่ร่วมกับธรรมชาติได้ แล้วก็ให้สถาปัตยกรรมเยียวยาพื้นที่ และผู้คนในบริเวณนั้น เลยอยากที่จะทราบอะคะ เพราะจากที่ฟัง บรรยายมาส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของแลนด์สเคป ถ้าเพิ่มเติมของ เชิงสถาปัตยกรรมว่าเราจะมียุทธศาสตร์ยังไงได้บ้างไหมในการจะ ช่วยเยียวยาพื้นที่ แล้วก็ผู้คนสามารถกลับไปคอนเนกกับ ธรรมชาติได้มากขึ้น
1.11.09	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนาร	ขอบคุณมากครับ ก็จริงๆอาจจะผ่านหลายสเกล อย่างสถาปัตย์ก็ ต้องวาง master plan มันเหมือนทัศนคติของเราต่อที่ดินเลยว่า เรามองที่ดินอย่างไร ถ้าเป็นไปได้อยากให้ลองไปดูนิเวศแถวนั้น แซนด์ดูนแถวนั้น แผนที่มันจะมีความเป็นธรรมชาติอยู่อะครับ แล้วเราก็ลองดูว่าเขายู่งกันยังไง พืชพรรณต่างๆ หรือชุมชน ดั้งเดิมก็ได้เนอะครับ ที่เขาต้องดำรงชีวิตอยู่ตรงนั้น ปัจจัยสี่ของเขา เขาชอบใช้น้ำจากไหน น้ำใต้ดินของเขาเป็นแบบไหนมันอาจจะ ช่วยเรานะครับ แล้วก็รูปแบบที่วันนี้เล่าแต่พาร์ทแลนด์สเคป เพราะว่าอาจารย์หม่อม คือเข้าใจว่าคนฟังจะต้องมีนักศึกษา แลนด์แน๊ๆเลย ก็เล่าแต่งงานแลนด์นะ ก็เลยไม่ได้เตรียมงาน

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	สถาปัตยกรรมเอามาแล้ว พี่รู้สึกว่าการสถาปัตยกรรมเนี่ยถ้าเราทำให้คนออกไปแบบใช้ชีวิตข้างนอกได้มากที่สุด ได้ Connect กับพลังงานธรรมชาติได้มากที่สุดเนี่ยมันคือการเยียวยาโดยไม่ได้ตั้งใจเนาะ เพราะว่าข้างนอกมันมี element 5 ธาตุที่สำคัญในการเยียวยาอยู่แล้ว แต่คนไม่ได้ Connect กับมันอะไรอย่างเงี้ย ถ้าเราแทนที่เราจะออกแบบสเปสให้คนอยู่แต่ข้างใน ให้ในไหลไปหานอกนอกไหลเข้าไปหาในได้ไหมอะไรอย่างเงี้ยก็น่าจะดี แล้วก็เรื่องหนึ่งก็คืออาจจะเหมือนเทคนิคหลายๆ caring capacity ของที่เนียบางที่เราอาจจะไม่ได้คิดเนาะว่าพวกมันธรรมชาติเขาปรับตัวขนาดไหน อย่างเช่นแซนด์ดูนอย่างเงี้ย ระบบน้ำเสียจาก sewage ติดแท่งคัมมันจะต้องออกไปเนาะ แล้วรีไซเคิลใช้น้ำก็พันธุ์สัตว์ สามารถปรับตัวขนาดไหน แร่ธาตุ แบคทีเรียอะไรต่างๆมันจะเปลี่ยนโครงสร้างดินไหม มันก็ต้องเป็นคำถามที่สำคัญในการที่เราจะเข้าใจ caring capacity ของ habitat ต่างๆครับ
1.13.10	ผู้ถามคนที่ 1	ขอสอบถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับ resilience house ได้ไหมคะ ว่ามีวิธีการอยู่ร่วมกันกับแซนด์ดูนได้อย่างไร
1.13.17	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	อย่างเราเนี่ย เรายกพื้นนะครับ เพราะว่าที่ของเรามันร้อนมากๆ เพราะว่ามันเป็นทราย พอแดดลงทรายมันสะท้อนเข้าบ้าน ดังนั้นเราใช้วิธีการยกพื้น และเพราะว่ามันขึ้นด้วย พอขุดไปในทราย น้ำซึมขึ้นมาแหละ ถ้าเราวางคอนกรีตกับพื้น คอนกรีตก็จะดูดความชื้นต่างๆ จึงใช้วิธียกแล้วก็ให้ลม ventilate ไหลไปอย่างดี พอลมร้อนมันผ่าน wetland มันผ่านแลนด์สเคปอย่างนี้ อุณหภูมิของลมมันก็จะค่อยๆเย็นขึ้น ก็เป็นเทคนิคแบบ passive ธรรมดา ก็ง่ายๆทำแบบบ้านๆ
1.14.17	ผู้ถามคนที่ 2	จริงๆผมสนใจเรื่องการใส่บ้านเข้าไปในระบบนิเวศมากเลยครับ ผมมีคำถามว่า พอผ่านไปสัก 5-10 ปี จะมีแนวทางในการออกแบบที่เปลี่ยนไปหรือเปล่าครับ
1.14.45	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ไม่แน่ใจ คำถามคือ ถ้าบ้านอยู่ร่วมกับระบบนิเวศ ถ้าผ่านไป 5-10 ปี มันจะเปลี่ยนไปไหมใช้ไหมครับ พี่ว่ามันมีผลต่อกันและกันครับ ขึ้นอยู่กับว่ามันเป็นผลบวกหรือผลลบ ถ้าเราตั้งทิศผิดๆเนี่ยมันก็จะไปผลลบต่อกันและกัน คนก็อยู่ไม่สุขต่อสภาพแวดล้อมแบบ

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	นั่น แล้วก็นิเวศน์ที่มันเคยอยู่ตามธรรมชาติก็จะถูกกวณจากมนุษย์ นะครับ ไม่แน่ใจตอบคำถามไหมนะ พี่อาจจะไม่เข้าใจคำถาม เคลียร์ๆ ครับผม ขอบคุณมากครับ
1.15.23	ผู้ถามคนที่ 3	สวัสดีค่ะ ก็ได้ทำงานกับพี่ตั้งแต่ปี 2015 นะคะ คลองแม่ข่าที่ เห็น ได้รับความช่วยเหลือจากทีมใจบ้านและพี่ตี๋มาก เพื่อทำ ข้อมูลในการทำอีสิธคลองแม่ข่า ซึ่งคำถามก็จะเกี่ยวกับการ อัพเดท เพราะว่ามันจะมีบางส่วนที่เป็น success และ unsuccess case ใช้ไหมคะ สิ่งที่ประสบความสำเร็จคือการที่คน ออกไปใช้พื้นที่ มีการเว้นระยะผู้คนออกจากพื้นที่ 3 เมตร ก็คือ ตอนนั้นปี 2015 ก็เห็นตั้งแต่เริ่มต้นเลย ที่คลองยังอยู่มีมลพิษ มี การบุกรุกริมคลอง แต่พอไปเห็นอัพเดทล่าสุดก็เห็นความสวยงาม ของคลอง แต่พอจี้ก็อยากให้พี่ตี๋ช่วยเล่าเรื่องของ unsuccess case เพิ่มเติม เพราะเหมือนที่ตอนนั้นไปเขาจะมีการสร้าง embankment เพิ่มอีก เพราะไม่รู้เขาจะสร้างไปจบที่ไหน ถ้าใน เชิงระบบนิเวศสร้างไปตลอดทาง มันก็คงใช้ค่ะ
1.16.37	คุณศุภาวุฒิ บุญมหาธนกร	ถ้าเล่ายาวก็คงเป็นมหากาพย์เลยครับ จริงๆโจทย์ใหญ่ของมันเนี่ย นอกเหนือจากเรื่องนิเวศน์คือเป็น housing policy ของเมืองเรา ที่มันไม่เพียงพอ อาจารย์พรศักดิ์เข้าใจเรื่องพวกนี้ดี คือเมืองเรา เนี่ยไม่มี Social housing ที่ดีในระบบชุมชน มันก็เลยเกิดเหมือน informal segment ตามที่ต่างๆ ซึ่งนี่เป็นพารทิใหญ่ที่พี่ไม่ได้พูด ถึง จริงๆแผนที่เราคุยกับหน่วยงาน เราก็ต้องทำเรื่อง housing ก่อน ต้องหา housing แล้วก็ rebox ให้มันเรียบร้อยก่อน แล้ว ค่อยปรับแลนด์สเคปคืนพื้นที่ให้กับสาธารณะ เพราะว่าถ้าเราทำ Public Park ก่อนเนี่ย แล้วพื้นที่มันมีมูลค่ามามันคือเงินเคชั่น ไง แล้วชุมชนที่ควรอยู่เดิมเนี่ยก็จะถูกขับออกไป โดยยัง market ระบบตลาดเนี่ยซึ่งมันเป็นแบบนั้นนะครับ ซึ่งมันเป็นเรื่องใหญ่ มากๆนะครับ แล้วก็พอมันถูกรีวิวโดยบล็อกเกอร์อะไรต่างๆเนี่ย มันกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวอะ โลกทัศน์ของคนเนี่ย Nature literacy มันน้อยมาก ก็เป็นที่ท่องเที่ยวเป็นที่เช็คอินเนาะ แต่ สำหรับหน่วยงานอาจจะเป็นเรื่องของสำเร็จแล้วมันก็ Copy place ไปซ้ำเรื่อยๆ แต่ถามว่าคลองเนี่ยนิเวศน์แต่ละที่มันไม่

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	เหมือนกัน แล้วมันไม่ควรจะเป็นเหมือนกันด้วยอะไรอย่างเงี้ย ครับ ซึ่งเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากมากๆที่เราจะแบบเปลี่ยน mindset แบบนี้เนาะ ให้เห็นสเกลของเวลาว่ามันความสำเร็จเนี่ย มันอีกยาวอะ มันไม่ต้องรีบทำให้มันสำเร็จไม่ต้องรีบโปรโมทให้ มันสำเร็จหรอกแล้วก็คอยก้อปปี้ซ้ำ
1.18.13	ผู้ถามคนที่ 3	คำถามที่สองค่ะ เรื่องของระยะเวลา พี่ตีช่วยแนะนำหน่อยได้ไหม คะ เพราะว่าเวลาเราทำงาน ลูกค้าอยากให้เห็นไฟนอลโปรดัก แล้วตอนนั้นจะทำอย่างไร เมื่องานอย่าง wilding landscape มันต้องใช้เวลา พี่ตีมีคำแนะนำให้กับลูกค้าหรือว่าเราจะสื่อสาร กับลูกค้าอย่างไรดีคะ
1.18.36	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	คือเคยอ่านงานเขียนของอาจารย์อาวูโสของภูมิที่ทำเรื่องต้นไม้ ใหญ่ นะครับ คือว่าอายุของงานแลนด์สเคปเนี่ย ต้องดูเป็นระยะ 10 ปี 50 ปีเนอะ ผมรู้สึกว่าการเนี่ยมันไม่มีเวลา แต่พูดอย่างนี้พูด กับลูกค้ายากใช่ไหมอะ มันไม่มีวันจบอะไรเนี่ย แต่ผมจะบอกว่า มันไม่มีวันเสร็จ คือหมายถึงว่าชีวิตของเขาก็ต้องดูแลมันไปด้วย ผมจะไม่ค่อยแบบรับงานที่แบบว่าลูกค้าแบบมาแล้วก็ไม่ concern อะไรเลยแล้วก็จ้างคนสวน รู้สึกว่ามันไม่ได้เปลี่ยนอะไร มันอาจจะเปลี่ยนธรรมชาติได้ภาพสวยๆแต่พอมันอีกปีนึงอะมันก็ จะรกแล้วมันก็จะ waste มันก็จะไม่มีความเข้าใจใดๆเกิดขึ้น ผม คิดว่ามันมีประเด็นสำคัญก็จะมีทั้งคนเข้าใจไม่เข้าใจเนาะ แล้วก็สิ่งที่มัน decorate ได้ก็คือว่าเรื่องความงาม ถ้าเราสามารถ ทำให้เขา appreciate สิ่งต่างๆที่มันค่อยเปลี่ยนแปลงได้ element บางอย่างผ่านการออกแบบ เราไม่ได้ปล่อยทิ้งชะ หน่อยใช่ไหม เราออกแบบ element ที่เน้นๆให้คนเดินมี shrub มีไม้ดอกกลิ่นหอมอะไรอย่างเงี้ย ผมรู้สึกว่าคนจะค่อยๆ timeline ในหัวเนี่ยมันจะค่อยๆซาลง ไม่รู้ตอบคำถามมั่วรีเปล่านะครับ แต่ มันคงแบบบอกไม่ได้เลยครับ ว่าแบบ 1 ปีมันจะสวย ซึ่งมันเป็นไป ไม่ได้สำหรับงานสเกลใหญ่ นะครับ
1.20.08	ผู้ถามคนที่ 4	สวัสดีค่ะคุณตี ปูน ปริษญาค่ะ เป็นนิสิตปริญญาเอกค่ะ สถาปัตย์ นะค่ะ แล้วก็ตอนนี้กำลังทำงานเรื่อง urban Lighting ค่ะ ที่ เชียงใหม่ค่ะ ที่นี้ปูนอยากทราบมุมมองของคุณตีค่ะ ด้วยความที่

Time	Speaker	Audio
	ผู้ถามคนที่ 4	urban Lighting มันมีหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้งเรื่องวัฒนธรรมหรือเศรษฐกิจ ด้วยความที่เชียงใหม่เป็นเมืองท่องเที่ยวด้วยอะไรอย่างเงี้ยค่ะ ทีนี้อีกหัวใจหลักเลยก็คือเรื่องของพวกสิ่งแวดล้อมและกลุ่มสภาวะค่ะ อยากให้คุณตีช่วยแชร์มุมมองหน่อยค่ะ สำหรับธรรมชาติในตอนกลางคืน หรือว่าเกี่ยวกับเรื่องของความเกี่ยวข้องระหว่างความมืด แล้วก็ระบบนิเวศน์อะไรอย่างนี้ค่ะ บวกกับถ้าถามคุณตีในมุมมองของหนึ่งใน stake holder หนึ่งเลยของเชียงใหม่ คิดว่ามันพอจะมีจุดไหนที่เป็นจุดประนีประนอมอะไรบางอย่างสำหรับแสงที่จะอยู่ในเชียงใหม่บ้างค่ะ
1.21.13	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ขอบคุณครับ ก่อนข้างสำคัญเลยผมเคยเข้าเวทีรับฟังอีกทีหนึ่งเมื่อหลายปีก่อนเนาะ ก็ได้เล่าเหมือนกันว่าจริงๆอะปัญหาใหญ่ของเมืองแล้วตอนนี้คือ light pollution ก็คือแสงมันแบบกระจายไปทั่ว แล้วก็มันกวนสัตว์นำทางสัตว์กลางคืน ผีเสื้อที่หากินกลางคืนเนี่ย ถ้าเราเห็นถ้าเปิดไฟสปอร์ตไลท์ตอนกลางคืนเนี่ย ตอนเช้าเนี่ยแมลงตายเต็มเลยเพราะเขาล่อไฟเนาะแล้วก็สัตว์ที่แบบใช้เดินทางตอนกลางคืนนกหลายชนิดก็จะหลงทิศกันมากนะครับ ถ้ามองเรื่องของ culture เนี่ย ผมคิดว่าในอดีต เราเคยมีเมืองที่เห็นดาว ทั้งเมืองมันโรแมนติกมากนะครับ ด้วยแสงเทียนอะไรอย่างเงี้ย ผมไม่ได้ปฏิเสธแสงแต่แสงมันมีหลายแบบเนาะ เราจะออกแบบอย่างไรมากกว่าอะไรอย่างเงี้ย แต่สิ่งที่มันน่ากลัวสำหรับคน local เนี่ย เมืองมันถูกทำให้เป็นแฟนซี เหมือนกับว่าถ้าใครผ่านสะพานนวรัฐตอนนี้ จะเป็นแสงไฟนีออนสีฟ้าสลับกับม่วงครับ มันเป็นการ decorate เมืองเนอะ แต่ถ้าเราใช้แสงสีอื่นละ ถ้าเราโปรเจคไฟไปเจตียใส่อาคารอะไรอย่างเงี้ย ผมคิดว่ามันโอเคนะที่มันไม่ได้ฟุ้งอะไรขึ้นไป หรือว่าเราโปรเจคอะไรบางอย่างแล้วมีไม้พุ่มกันแสงเป็นเหมือนร่มอีกทีหนึ่ง ผมคิดว่ามันผ่านการออกแบบได้มันประนีประนอมได้ มันไม่จำเป็นต้องสู้ระหว่างมืดกับสว่าง ผมคิดว่าการออกแบบมันช่วยได้ ถ้าดีไซน์เนอร์เข้าใจ มี concern aware เรื่องสัตว์กลางคืน วัฒนธรรมสวยด้วยแสงเทียน แสงประทีป ผมคิดว่าเราจะมีเสน่ห์ในการออกแบบที่ต่างออกไปจากการฉายไฟเข้าไปสิ่งต่างๆ

Time	Speaker	Audio
1.20.08	ผู้ถามคนที่ 4	อีกสักนิดนึงคะ คุณดีพอจะมีมุมมองเกี่ยวกับสีของแสง ที่คุณดีบอกเกี่ยวกับเรื่องความแฟนซีอย่างนี้จะค่ะ เหมือนตอนนี้มันก็จะ มีแบบเป็นสีวอร์มๆ หรือว่าสีชมพูขึ้นมาอย่างนี้จะค่ะ แล้วถ้าเหมือน เป็นสีที่เป็นสีอะค่ะ แบบว่า Color Light ขึ้นมาในบางจุดสำคัญ ของเมืองอะไรเงี้ยค่ะ คุณดีมองว่ามันมีจุดยืนที่รับได้ว่าอย่างไร บ้างคะ
1.23.34	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ขนาดเป็นเรื่องแบบปัจเจกมากๆเลยนะ มุมมองนะครับ แต่ผม รู้สึกว่าในยุคที่ผมโตมาเนี่ยผมรู้สึกว่าแสงเทียนเนี่ยมันไม่จำเป็น มันวิบไวน์เนี่ยมันแบบสวยอะไรเงี้ยครับ แต่ถ้าถามคนรุ่นนี้อาจจะ รู้สึกแบบตื่นเต้นออกมาใช้ชีวิตกลางคืน generate เศรษฐกิจ อะไรอย่างเงี้ย แต่ถ้ามันเป็นเชิงอีเว้นท์มันไม่ตลอดไปผมคิดว่า โอเคนะ แต่บางจุดตอนนี้มันทั้งเมืองเลย มันเหมือนทั้งเมืองเลย แล้วมันทำให้เหมือนแบบรสนิยมของเมืองเรามันแบบสำหรับคน ท้องถิ่นมันดรอปลง เพราะว่าเราอยากได้ตัวเลขกันต้องเที่ยวเนาะ รถเทรตออกกับเรื่องเนี้ยกับนักท่องเที่ยวเงินที่แบบอยากจะ มาแล้วก็มาถ่ายรูปตอนกลางคืนอะไรเงี้ย แต่ผมรู้สึกว่าเราอาจจะ ไม่ได้กลุ่มตลาดยุโรปก็ได้ถ้าทำแบบนั้นครับ
1.24.27	รอง ศาสตราจารย์ ดร.วริชา วงศ์พยัค	ขออนุญาตเรียนถามคุณดีค่ะ ก่อนที่จะเข้าสู่ Q&Aต่อ คุณดี mention เกี่ยวกับ Nature literacy ใหม่มะ แล้วก็อยากถาม แล้วจริงๆในที่นี้จะมีเหล่า landscape architect อยู่ประมาณ หนึ่ง แต่ในขณะเดียวกัน ก็จะมีนักเรียนม.ปลาย นิสิตจาก ภาควิชาต่างๆ แล้วก็ผู้คนที่นั่นในฐานะคนที่สนใจหรือนักออกแบบ กายภาพในทุกสเกลเนี่ยค่ะ เราจะเริ่มหาความรู้หรือสะสมสิ่งที่ เรียกว่า Nature literacy ในพื้นที่ว่ามันเป็นประโยชน์อย่างไร และอื่นๆอีกมากมาย จากประสบการณ์ส่วนตัวของก็ได้ คุณดีจะ มาแนะนำหรือว่าแชร์ประสบการณ์ส่วนตัวให้พวกเราฟังไหมคะ
1.25.11	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ครับ คิดว่าแค่เหมือนกับการออกไปใช้ชีวิตกลางแจ้งนะครับ มันก็ แบบกระตุ้นเราหลายๆอย่างอะเนอะ แล้วก็ถ้าเรามีเพื่อนหรือว่ามี คนรู้จักที่เป็นไกด์เราในการ aware เรื่องเซนต์ (sense) ของเรา เนี่ย พอเราเติบโตมาในยุคที่ใช้โซเชียลเนอะ เราก็จะคิดว่าโซเชียลคือ ทั้งหมด แต่ผัสสะด้านอื่นๆเราอาจจะไม่ได้ใช้เลยอะไรอย่างเงี้ย ผม

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	คิดว่าถ้าเรามีเพื่อนมีเกดทำให้เรารู้จักใช้สสสอื่นๆเนี่ย การออกไปข้างนอกเนี่ยมันปลูกความตื่น ไม่ใช่ตื่นรู้แบบความอยากรู้อยากเห็นของเราอะ เอ้ยนี้ตื่นอะไร ทำไมบางคนเนี่ยมันจะเต็มไปด้วยคำถามเหมือนเราเป็นเด็กๆ ผมอาจจะโชคดีมีลูกบังคับที่ได้เรียนรู้ทุกครั้งไปกับลูก ที่ได้เรียนรู้กับลูกก็คือเรื่องวัยเด็กที่เด็กสนใจ เราเคยสนใจเพราะเด็กสมัยนี้ก็สนใจถ้าเห็นเขาถูกปลูกอะไรเงี้ย แล้วผมรู้สึกว่ามีเมืองเราสำคัญมากๆเลยทำไงให้เมืองเรามันเต็มไปด้วยที่เรียนรู้แบบนี้ ทำไงให้สวนที่มันจะเกิดขึ้นหรือว่า movement เน้นในการสร้าง Public Space มันเป็นแบบ Learning space คน มันเป็น rewilding space ซ้อนไปอีกด้วย ไม่ได้เป็นแค่แบบคนเข้าไปใช้อย่างเดียวอะไรอย่างเงี้ยครับ ก็น่าจะดีนะครับ
1.26.38	ผู้ถามคนที่ 5	สวัสดีค่ะ เมื่อก็ได้ฟังก็น่าสนใจมากๆเลยคะ ก็มีการได้สอนเด็กปี 1 บ้างเกี่ยวกับ passive design การออกแบบบ้านอะไรต่างๆ ก็เลยมีอยู่รอบนี้เชิงอาจารย์จูนมาเล่าเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติ การที่ดึงธรรมชาติเข้ามาใช้ในบ้านอะไรต่างๆนะคะ อาจารย์จูนก็จะมีวิธีของเขาในการ convince ลูกค้าเพื่อให้ปรับตัวแล้วก็เคยชินกับธรรมชาติได้ในการเข้าไปอยู่ในบ้าน ก็เลยอยากถามคุณทีว่า คุณที่มีเทคนิคอะไรในการแบบว่าเราไปออกแบบบ้าน พยายามให้เขาเคยชินกับไม่ได้อยู่ในบ้านที่มีกระจกมีแอร์อะไรแบบนี้คะ
1.27.10	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ครับ ผมคิดว่าการไปไซด์ด้วยกันสำคัญมากๆเลย ไม่รู้ว่าสมัยออฟฟิศ ผมไม่คิดว่าทุกๆไปแล้วอย่างนี้ลูกค้าจะส่งเล็ฟจะส่งรูปใน Pinterest มา เพราะเป็นซอสที่เค้หาได้ก็อยากได้แบบนี้ แล้วก็อยากจะทำแบบนี้ ซึ่งแบบนี้ผมรู้สึกว่าจะต้อง relearn ใหม่เลยอะ หมายถึงว่าเราจะไม่ได้แบบ Yes ทุกอย่างมันเป็นไปได้ เราจะได้แบบเอ้ยเอารูป reference มาคิดเป็นพื้นที่ area requirement แล้วเรามาออกแบบ ไม่แบบเราไปพื้นที่ด้วยกันใหม่ คุณเห็นพื้นที่ครบรอบฤดูกาลหรือยัง เพื่อนบ้านของคุณเป็นใคร pollution อยู่ตรงไหน วิวที่ดีที่สุดอะไรอย่างเงี้ย แล้วผมคิดว่าไปในที่ๆมันอยู่ในธรรมชาติมันมีพลังในการ convince มากๆเลยนะ ธรรมชาติจะอยู่ข้างเราเสมอครับ จริงๆนะครับผมแบบทุกครั้งเลยแบบไปเหมือนกดปุ่มอะนะครับ เดี่ยวแบบสีกักเนี่ย พุด

Time	Speaker	Audio
	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ปั๊บสักครู่ก็จะบิน พุดปั๊บเนี่ยมันเหมือนเราเตี้ยมกันมา เหมือนว่าพอรู้สึกไปเองว่าธรรมชาติเขาจะช่วยให้เราเสมอนะครับ อะไรอย่างเงี้ยอะ แล้วการออกไปธรรมชาติมันพาเขาออกไปกับ ความเคยชินในการคิดกับความคาดหวังของเขา ไม่งั้นเราจะเป็น เครื่องมือผลิตสถาปัตยกรรมตามความคาดหวังที่ไม่มีที่สิ้นสุดนะ แต่พอไปในไซด์เนี่ย เขาจะเริ่มรู้สึกร้อนจั่งเลยเหอะหนะหรือว่า มันมีดอกตรงนี้สวยด้วยนี่ต้นอะไรอย่างเงี้ยครับ มันปลูกความ สนใจใคร่รู้ของเขา แล้วพบคิดว่าอันนี้มันเป็นการเปิดประตูสำคัญ ที่ผมต้องรีบกระโดดเขาไปเลย ครับ
1.28.54	พิธีกร ผศ.ดร.กนกวลี สุธีธร	น่าจะมีเวลาอีกสักหนึ่งคำถามค่ะ
1.29.12	ผู้ถามคนที่ 6	สืบเนื่องจากคลองแม่ข่าค่ะ ตอนนี้นั้นพัฒนาเป็นพื้นที่เพื่อการ ท่องเที่ยวหรือการค้าอะไรก็ตามแต่ มันมีส่วนที่มัน success หรือ ส่วนอะไรก็ตามใช่ไหมคะ แล้วทีนี้ก็จะมีส่วนที่ต้องพัฒนาต่อไป ในแม่ข่า ก็เลยอยากจะถามว่า บริเวณส่วนต่อเหล่านั้นอะค่ะ มัน ควรจะเป็นไปในทิศทางไหนค่ะ ที่บอกว่าช่วยฟื้นฟูหรือว่าเป็น ผลดีต่อระบบนิเวศของน้ำได้มากกว่านี้ อาจจะเป็นพื้นที่ธรรมชาติ ที่แบบมีความเชื่อมโยงระหว่างน้ำกับชุมชนมากขึ้น หรือว่าควร จะเป็นไปในทิศทางไหนดีค่ะ
1.29.52	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	พี่คิดว่าประมาณนั้นเลยครับ พี่คิดว่าสิ่งสำคัญเนี่ยไอ้โครงการ พัฒนาเฟสแรกเนี่ย 753 เมตรเนี่ย มันผ่านมาสัก 3 ปีแล้วจริงๆ มันมีเต็มไปด้วยเรื่องราวที่น่าเรียนรู้มากๆ แล้วเราก็คอยจะชวน หน่วยงานท้องถิ่นมาถอดบทเรียนกันว่าอะไรคือเรื่องที่ว่า success บ้าง อะไรคือที่มันไม่ success บ้างนะครับ เพราะว่าถ้า เราไม่ถอดความรู้เหล่านี้เราใช้แบบเดิมส่งผู้รับเหมาซ้ำๆอย่างเงี้ย มันก็หายนะแต่กระบวนการแบบนี้มันน่าเสียดายที่มันไม่ได้ เกิดขึ้น แล้วเราก็ไม่ได้มีส่วนในขณะทำงานนั้นแล้ว มันก็พุดยากที่ เราจะทำ พี่รู้สึกว่าการจริงที่มันเกิดขึ้นแล้วมันเป็นตัวเรียนรู้ที่ดี ที่สุดในการพัฒนาต่อไปอะไรอย่างเงี้ยครับ

Time	Speaker	Audio
1.30.55	พิธีกร ผศ.ดร.กนกวลี สุธีธร	ก็คิดว่าได้เวลาอันสมควรแล้วนะคะ ก็อยากจะขอบคุณคุณคุณตินะคะ ที่สละเวลามารบรรยาย แล้วก็มาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ แล้วก็ตอบปัญหาพูดคุยกันในวันนี้ค่ะ ก็คิดว่าอย่างที่บอกนะคะ รู้สึกมีความหวัง ก็เรื่องราวที่แชร์มาก็สำคัญมากเลย เพราะว่า การที่เราแบ่งปันแล้วเราพยายามเข้าใจผู้สละธรรมชาติเป็นแนวที่จะช่วยเยียวยาตัวเราแล้วก็ช่วยเยียวยาโลกด้วยนะคะ ก็มีหลายประเด็นที่ว่าจะกลับไปคิดต่อ คิดว่ามันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับทุกคนโดยเฉพาะสถาปนิกและภูมิสถาปนิก อย่างที่บอกไม่ใช่แค่ลิสต์ขององค์กรว่าใครต้องรับผิดชอบแต่ทุกๆคนต้องมีส่วนต้องรับผิดชอบในการที่เราจะทำให้โลกอยู่ได้นะคะ ก็ขอบคุณมากเลยคะ
1.31.48	คุณศุภวุฒิ บุญมหาธนกร	ขอบคุณมากเลยนะคะ